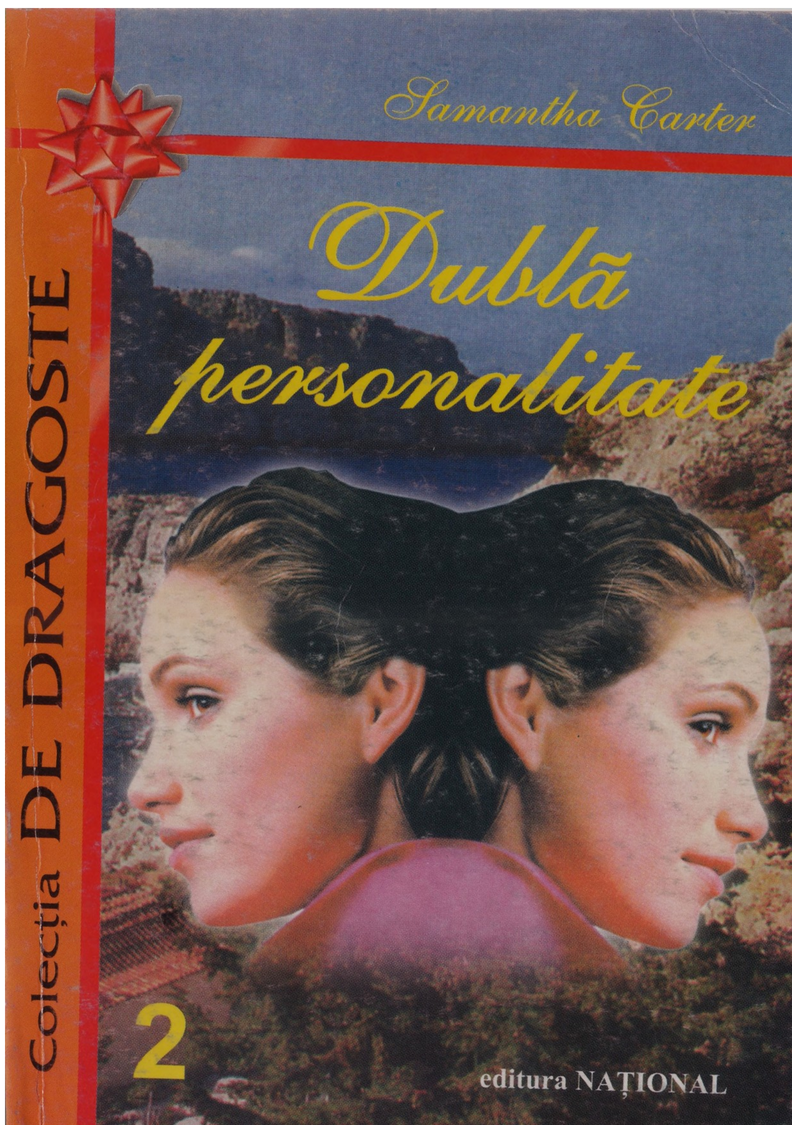

DOUBLE PERSONALITY

Adaptare
Dam Coste

DUBLĂ PERSONALITATE

Redacor carte: Raluca-Oana Coste
Tehnoredactor: Paulina Ivănuş
Copera: Viorel Ionescu

ISBN 973 – 9459 – 87 – 0

Samantha Carter

DUBLĂ PERSONALITATE

editura NAŢIONAL
2000

I.

Logodnici nerăbdători

— Opreşte-te, Nathan!… Nu trebuie s-o facem!… Nu acum…

Degeaba. Gura lui era prea înfometată pentru a şi-o mai putea stăpâni. O sărută apăsat, iar limba lui deschise cu abilitate buzele fetei.

Ea suspină, răspunzându-i prompt la acel mesaj al dragostei, cu toate că ar fi vrut să i se împotrivească.

După un minut o lăsă să respire în voie, şoptindu-i la ureche:

— Nu trebuie să te temi, Linda! Peste două săptămâni ne căsătorim. Sper că n-ai uitat, iubirea mea!

Cum aş putea să uit, Dumnezeule! îşi zise ea în gând, fiind copleşită din nou de sărutarea lui fierbinte. Doar îmi doresc asta mai mult decât orice pe lume!

Bărbatul dădu drumul mijlocului ei, iar mâinile îi alunecară sub bluză, pe spatele gol. Sutienul se desfăcu aproape de la sine, la o simplă atingere. Nathan se aşeză pe canapea, fără a înceta s-o sărute, şi o puse pe genunchii lui. Apoi, mâna dreaptă îi mângâie abdomenul, pentru a poposi în cele din urmă pe sânii feciorelnici ce ardeau de dorinţa dezmierdării.

— Frumoasa mea!

Linda îşi petrecu braţele pe după gâtul lui, încercând din nou să se opună, cel puţin verbal, însă jumătăţile de cuvinte pe care reuşi să le articuleze sunau mai degrabă a chemare decât a protest.

El deveni ceva mai îndrăzneţ, descheindu-i

nasturele fustei şi fermoarul, după care se îndepărtă puţin pentru a-i scoate bluza şi sutienul.

Roşie ca para focului, fata tremură pentru câteva clipe până când el îşi dezbrăcă tricoul şi îşi lipi corpul viril de sânii ei, acoperindu-i iarăşi buzele cu ale sale. Era atât de îndrăgostită, încât niciun obstacol nu i se mai părea de netrecut. Trebuia să fie fericită, indiferent de câte sacrificii va fi nevoită să facă.

— Ai grijă de mine! îi zise ea, împingându-l puţin. Să nu-mi faci rău!

Drept răspuns, Nathan o ridică în picioare în faţa lui şi trase de fustă în jos, fără s-o slăbească din ochi. Privirea lui, sincer îndrăgostită, o împiedică să-şi dea seama când slipul delicat pe care îl purta avu aceeaşi soartă.

Bărbatul îşi cufundă capul între sânii ei, potriviţi ca mărime şi foarte fermi, după care prinse a le alinta mugurii cu vârful limbii. Concomitent, îi apucă fesele în palmele sale puternice, strângându-le şi lipind-o mai tare de el.

Linda zvâcni necontrolat înspre el, întregul corp fiindu-i străbătut de un spasm, de o patimă nestăvilită. Duse o mână spre buzele care îi ardeau sânii, urmări conturul acestora, apoi îşi sărută cu poftă amantul,

înfigându-şi degetele în părul lui bogat.

— Fă-mi ce vrei tu, dar să nu mă chinuieşti! îi şopti tânăra la ureche, având convingerea că toţi îngerii din ceruri îi erau alături în acea clipă.

Nathan o mai îmbrăţişă o dată, tăindu-i răsuflarea, după care se eliberă de restul hainelor şi îi spuse, impresionat de vulnerabilitatea cu care i se oferea:

— Voi avea grijă de tine, dragostea mea! Pentru toată viaţa.

Apoi îi depărtă picioarele ca să facă loc genunchilor lui şi o ridică deasupra sa, menţinând-o însă în aceeaşi poziţie.

Lindei nu-i veni să creadă când constată că nu mai era protejată de niciun obiect vestimentar sau de lenjerie, dar nu apucă să aprofundeze vreun sentiment, deoarece simţi o presiune necunoscută sub pântece. Îl cuprinse cu braţele încordate de gât, îl privi adânc în ochi şi apoi se împinse cu forţă în el. În acel moment, fu scuturată de o usturime ascuţită ce provenea dintre pulpe şi scoase un ţipăt mai mult de mirare decât de durere.

El se retrase puţin, temându-se de a nu-i provoca o suferinţă prea mare, însă Linda îl opri cu glas

scăzut:

— Stai, Nathan! Nu te mişca! Te iubesc atât de mult!…

Habar n-avea de unde ştia să facă toate astea. Probabil că instinctele ei de fată care tocmai evada din adolescenţă o învăţaseră. Iar pentru că el rămase nemişcat, aşa cum i se ceruse, tânăra începu să intre şi să iasă încetişor, sorbindu-l din priviri în acelaşi timp.

Era tulburată de o senzaţie din cale afară de ciudată. Ceva anume zvâcnea în interiorul ei, făcându-i întregul corp să vibreze cuprins de extaz. Şoldurile i se legănau alene când înainte şi înapoi, când lateral, în ambele părţi, ba chiar descriind uneori mişcări circulare. Mâinile îi tremurau, la fel şi buzele, ce puteau respira în voie deoarece Nathan i le abandonase, muşcându-i acum cu blândeţe sfârcurile întărite.

Îi mângâie cu dragoste spatele, până în momentul în care simţi în interiorul ei erupţia unui vulcan. Atunci îi luă ambii sâni în mâini, depunându-i pe buze încă un sărut, iar mijlocul lui începu să se destindă treptat. Cu o forţă pe care nu şi-o cunoştea, tânăra îl strânse între pulpe, gemu prelung, se

împinse cu putere în logodnicul ei şi trăi împreună cu Nathan sublimul absolut.

Linda Oliver se putea considera o englezoaică realizată la cei 23 de ani ai săi. Provenită dintr-o familie de londonezi destul de înstărită, avea o statură mai degrabă mignonă, dar frumuseţea fizionomiei şi modul în care era armonizat întregul ei trup, îl puteau face s-o ceară în căsătorie şi pe cel mai înverşunat celibatar.

Şatenă, cu părul lung şi ochi negri, ea nu se gândise cu seriozitate la bărbaţi până când nu-l întâlnise pe Nathan Miller, în urmă cu un an. Acesta fusese repede fermecat de privirea ei curioasă, cercetătoare, de nasul parcă adulmecând în permanenţă mirosurile din atmosferă, dar mai ales de aluniţa şic de pe obrazul ei drept.

Proaspătă absolventă a Universităţii Regale Londoneze, Facultatea de Litere, optase pentru o specializare mai puţin obişnuită, datorită tatălui său, care fusese un cunoscut profesor de istorie antică. Aşa reuşise să studieze o serie de limbi, moarte” – printre care se numărau greaca, latina şi ebraica –, făcându-şi o pasiune şi o meserie din cunoaşterea acestora.

Din nefericire, imediat după ce-l cunoscuse pe

Nathan, părinţii ei muriseră unul după celălalt. El o ajutase să treacă peste acele grele pierderi şi să îşi continue viaţa cu mult curaj.

O cunoscuse la un simpozion pe tema rolului elenismului în civilizaţia mondială şi fusese cucerit de ea într-un timp record. Bărbatul era cu 15 ani mai în vârstă şi deţinea o companie de turism anglo-elenă foarte prosperă. De fapt, bunicul lui din partea mamei era grec get-beget, ceea ce-i fusese extrem de folositor nepotului său în afaceri.

— Acum pot să te întreb ceva? rosti tânăra, alintându-se, la un sfert de oră după ce se consumase prima lor secvenţă de amor.

— Spune, iubito! o încurajă el, mângâindu-i pletele şi aplecându-se pentru a-i săruta pleoapele, aşa cum o ţinea întinsă pe canapea, cu capul pe genunchii lui.

— Ai să te mai căsătoreşti cu mine acum, după ce ţi-am dăruit ceea ce aveam eu mai bun?

Adoptând o atitudine serioasă, logodnicul îi răspunse îngândurat:

— Cine, eu? Ţi-am făcut cumva vreo promisiune în acest sens?

Fata nu apucă decât să-l străfulgere cu privirea,

fiindcă el continuă, râzând:

— Bineînţeles că ne vom căsători, prostuţo! Pe 24 septembrie, iar voiajul de nuntă îl vom efectua în Grecia, aşa cum ţi-am promis. Trebuie neapărat să-mi cunoşti strămoşii din vechea Eladă.

Linda preferă să tacă, surâzând şi ghemuindu-se mai bine în poala lui, dar nu înainte de a-i trage un ghiont în coaste, care-l făcu pe bărbat să icnească.

— Când mergi cu mama la croitor după rochia de mireasă? vorbi din nou Nathan, fericit datorită bucuriei ce se putea citi în ochii viitoarei lui soţii.

— Mâine dimineaţă. Vine să mă ia cu maşina la ora 8.00. De ce, vrei să ne însoţeşti?

— Doamne fereşte! Asta ar mai lipsi… Şi, în plus, se zice că mirele nu trebuie să-şi vadă mireasa îmbrăcată în rochia ei înainte de ziua nunţii.

— În acest caz, vom păstra obiceiul, iubitule. Vezi de afacerile tale şi fii atent să nu dai faliment, căci ne vor trebui suficienţi bani pentru a ne creşte şi educa progeniturile.

— Faliment? râse bărbatul. Asta ce mai e? Ai auzit tu de vreun grec care a dat faliment până acum? Oare n-ai aflat că noi suntem printre popoarele care au inventat comerţul?

— Ba da, însă tu nu eşti negustor.

— Nu simt, dar tot afacere e şi aia pe care fac eu, aşa că…

— Bine, m-ai convins! O să avem de toate, iar eu am să-i învăţ pe copiii noştri – şi pe tine dacă vrei – să cunoască poporul antic din care te tragi.

— Foarte bine! Însă nu uita că doar mama e grecoaică. Tata s-a născut în Scoţia, la Stirling. Îţi spun asta ca să nu-i răneşti sentimentele naţionaliste, nu de alta.

II.

Tragedie de familie

— Domnule Miilea doi poliţişti în uniformă cer să vă vorbească, îl anunţă vocea secretarei prin intermediul interfonului.

— Pofteşte-i înăuntru şi pe urmă adu două ceaiuri, te rog!

Patronul firmei de turism „Kalimera” se ridică de la birou, ieşind în întâmpinarea oamenilor legii.

— Bună ziua, domnilor! Luaţi loc! Cu ce vă pot fi de folos?

— Rămânem în picioare, domnule, răspunse unul dintre ei pe un ton sobru. Am venit să vă dăm o veste nu tocmai plăcută.

— Dacă e vorba despre vreun control financiar, putem începe pe loc. Simt cu toate actele contabile la zi, aşa că nu-mi fac niciun fel de probleme!

— Nu despre asta este vorba, îl întrerupse celălalt vizitator. Avem o veste tristă în legătură cu mama dumneavoastră.

— Cu mama?

— Da. Doamna Amalia Miller a suferit un grav accident de circulaţie.

— Nu se poate! Când s-a întâmplat?

— În urmă cu două ore.

— Şi unde e mama?

— La spitalul „St Thomas”, dar mi-e teamă că…

— … Vreţi să-mi spuneţi că… s-a stins din viaţă?

— Ne pare rău, domnule Miller! Era însoţită de o tânără domnişoară care se află la secţia de reanimare.

— Linda! nu se putu abţine bărbatul să nu exclame.

— Medicii o consideră în afară oricărui pericol, dar încă nu şi-a revenit. Ne pare rău, domnule! Dacă vă putem ajuta cu ceva… bătură poliţiştii în retragere,

considerând îndeplinită delicata misiune pe care o primiseră.

— N-am nevoie de nimic, mulţumesc! Voi pleca chiar acum la spital. La „St Thomas” aţi spus, nu? întrebă gazda cu mintea răvăşită.

— Exact, domnule! Dacă doriţi, vă putem conduce noi.

— Nu e nevoie, sunteţi foarte amabili.

Cum e posibil aşa ceva? se întrebă Nathan de îndată ce rămase singur. Mai erau doar două săptămâni până la cununie şi mama să moară? Iar logodnica mea să fie internată în state gravă la spital? Oare ce blesteme s-au abătut asupra mea şi a familiei mele?

Din păcate, aceste semne de întrebare nu-i ajutau la nimic. Se afla pus în faţa unei fatalităţi cu care trebuia să se confrunte, indiferent dacă voia sau nu. Trezit parcă la realitate, ieşi vijelios pe uşă, fără a-şi mai lua pardesiul din cuier.

— Amână tot ce am în agendă pentru astăzi, îi spuse secretarei din mers. Mama a murit într-un groaznic accident de circulaţie, iar Linda este în stare de inconştienţă pe un pat de spital.

Înmărmurită, femeia nu fu în stare să articuleze

niciun cuvânt, rezumându-se la a da din cap în semn că înţelesese ce i se spusese.

Psihiatrul Maximilian Kramer se pregătea pentru dejun, când telefonul de pe biroul lui începu să sune.

— Eu sunt, Max! se auzi vocea prietenului său, dr. Joseph Dutton. Ce faci?

— Mă pregăteam să merg să mănânc ceva. E vreo urgenţă?

— Nimic ce nu suportă amânare. S-a internat o tânără de 23 de ani care a suferit un grav accident de circulaţie. Deocamdată se află la reanimare, în stare de comă.

— A suferit răni grave?

— O coastă ruptă, trei fracturi, dintre care una deschisă, la picior, şi o contuzie destul de puternică la cap. Totuşi, din punct de vedere chirurgical se află în afara oricărui pericol.

— Şi-atunci, care este problema?

— Ar fi trebuit să-şi revină până acum, după calmantele pe care i le-am administrat.

— Înţeleg. Am s-o văd după masă, e bine?

— Fireşte! Ţi-am spus că nu e nicio grabă. Rana de la cap este singura care mă îngrijorează, precum şi starea ei prelungită de comă.

— În regulă, vorbim mai târziu! Cum ziceai că o cheamă?

— Linda Oliver.

Nathan Miller o domină pe asistenta de la recepţia spitalului cu statura sa impresionantă.

— Mama mea a suferit un grav accident de circulaţie în urma căruia a decedat. De asemenea, logodnica mea se află la reanimare. Este vorba despre Amalia Miller şi Linda Oliver. Cum aş putea să le văd?

— Îmi pare rău pentru suferinţa dumneavoastră! Morga se află la demisol, iar secţia de reanimare e la parter. Întrebaţi de dr. Dutton. Dumnealui s-a ocupat de tânără.

Bărbatului încă nu-i venea să creadă că va fi nevoit să-şi identifice mama, după care să se ocupe de toate cele necesare înmormântării ei.

— Aş dori să vorbesc cu dr. Dutton, se adresă el unui infirmier care transporta o targă pe culoar. Unde l-aş putea găsi?

— Aşteptaţi la capătul coridorului şi îl voi anunţa eu. Cine să-i spun că-l caută?

— O rudă a pacientei Linda Oliver. Mulţumesc!

După cinci minute, medicul îşi făcu apariţia.

— Îmi pare rău pentru această tragedie! i se

adresă doctorul pe un ton ce fu considerat de Nathan mult prea profesional.

— Mulţumesc! Numele meu este Miller. Mama se află la morgă, după cum probabil că ştiţi. Urma să mă căsătoresc cu pacienta Linda Oliver peste două săptămâni. În ce stare se află?

— A suferit câteva lovituri extrem de puternice, dintre care una la cap. Este inconştientă, aşa că nu vă pot lăsa să o vedeţi decât prin geamul salonului.

— Când îşi va reveni?

— Din punct de vedere chirurgical nu sunt probleme. Contuzia suferită la cap este cea care ne îngrijorează. Medicul psihiatru va încerca să o consulte peste 30 de minute, însă nici el nu se va putea pronunţa până când pacienta nu-şi va recăpăta cunoştinţa.

— Înţeleg! acceptă situaţia vizitatorul, frângându-şi mâinile a neputinţă. Şi acum eu ce pot să fac?

— Mi-e teamă că nu mare lucru. Bănuiesc că va fi nevoie de dumneavoastră după ce tânăra îşi va reveni. Cred că veţi putea constitui pentru ea sprijinul moral de care are nevoie.

— Bine, doctore. Atunci vă las. Am să mă ocup de

formalităţile de înhumare.

Cu paşi abătuţi, Nathan Miller părăsea spitalul „St Thomas” neştiind încotro s-o apuce.

Tatăl lui murise cu mulţi ani în urmă, nu avea fraţi sau surori şi nici rude prea apropiate care l-ar fi putut ajuta în aceste momente dificile! întregul lui univers se prăbuşise în acea jumătate de zi, fără ca el să poată interveni în vreun fel. Totuşi, Linda va rămâne alături de el şi împreună vor supravieţui.

Oarecum consolat de acest gând, bărbatul îşi parcă automobilul în faţa casei sale de pe Ravenscroft Street şi se duse până la barul din colţ ca să bea un păhărel sau două de tărie.

III.

Între viaţă şi moarte

Doctorul Kramer îşi terminase masa şi se îndrepta spre secţia de reanimare pentru a-şi vedea noua pacientă. La cei 34 de ani ai săi erau destul de apreciat în profesia pe care o practica, reuşise să-şi cumpere o căsuţă cochetă, dar spaţioasă, şi să o mobileze. Din nefericire, însă, dragostea nu-i ieşise în

cale. Puţinele aventuri galante pe care le avusese până atunci nu fuseseră prea serioase. În ciuda acestui fapt, nu era un bărbat dezagreabil. Dimpotrivă. Avea 1, 78 metri înălţime, un trup bine proporţionat, ochi mari şi căprui, iar părul său bogat era departe de a-i părăsi craniul.

Părinţii săi se retrăseseră la ţară, într-un cătun din apropierea oraşului Chester, departe de zbuciumul cotidian al citadelei londoneze. Această situaţie îi dădu lui Maximilian Kramer posibilitatea de a se dedica activităţii lui în totalitate, adesea lucrând şi câte 20 de ore pe zi.

— Bună ziua, doctore Kramer! îl salută o asistentă oacheşă care trecu pe lângă el, zâmbindu-i bucuroasă că îl vedea. Ce mai faceţi? adăugă ea, manifestând intenţia vădită de a intra în vorbă cu bărbatul acesta chipeş şi singuratic.

— Bună ziua, domnişoară Fiona Rollins! răspunse el oarecum absent. Ce să fac? Mă duc să văd o nouă pacientă ce a fost internată în această dimineaţă.

Cum medicul trecu mai departe, fata nu îndrăzni să-l mai inoportuneze cu o nouă întrebare şi îşi văzu liniştită de treaba ei.

Poate data viitoare vom vorbi mai mult, îşi spuse

ea în gând, dându-şi singură speranţe, însă fără un motiv evident.

Linda Oliver se afla încă în stare de comă, dar fusese debranşată de la aparatura medicală care îi controlase respiraţia, activitatea cerebrală şi circulaţia. Dr. Kramer luă fişa tinerei, se aşeză pe un scaun şi începu s-o studieze în linişte. După zece minute de concentrare, dădu nemulţumit din cap, spunând ca pentru sine:

— Trebuia să-şi fi revenit până acum…

Apoi se apropie de ea şi cum Linda se afla culcată pe o parte, îi desfăcu bandajul pentru a-i cerceta contuzia de la cap. Contrar aşteptărilor sale, rana nu arăta atât de rău pe cât crezuse când studiase radiografia craniană şi filmele tomografiei. Ieşi pe hol şi o căută pe asistenta Fiona Rollins.

— Trebuie să fie prin apropiere, îi spuse psihiatrului o colegă de-a ei. Lăsaţi că o caut eu, dacă aveţi nevoie de ea.

— Mulţumesc! Spune-i să vină la secţia de reanimare.

În aşteptarea asistentei, Max, aşa cum îi spuneau prietenii, îşi privi cu mai multă atenţie pacienta, constatând cu uimire că era extrem de plăcută la

înfăţişare. Avea o figură de şoricel, cu trăsăturile delicate ale feţei dominate de un nas foarte drept, puţin în vânt, însă micuţ. După cutele de lângă buze, doctorul fu convins că făcea gropiţe în obraji atunci când râdea.

— M-aţi chemat, domnule doctor? îl întrerupse asistenta Rollins din studierea fizionomiei tinerei sale paciente.

— Da, Fiona. Te-aş ruga să-i refaci domnişoarei Oliver bandajul de la cap. Aş fi făcut-o eu, dar tu eşti mult mai pricepută ca mine la acest capitol, o flată el fără prefăcătorie.

— Bineînţeles, domnule doctor! Cu plăcere! se grăbi fata să-i răspundă, îndreptându-se spre un dulăpior în care se aflau cele necesare. Nu e nicio problemă.

După ce pansamentul fu refăcut, asistenta îl întrebă de trei ori dacă mai avea nevoie de serviciile ei, apoi părăsi încăperea mulţumită că fusese de folos acestui bărbat ce o tulbura ori de câte ori se afla în apropierea lui.

Nu trecură însă nici cinci minute şi Fiona îşi făcu din nou apariţia în salon, purtând în braţe un superb buchet de trandafiri roşii şi albi.

— Mă scuzaţi! Un comisionar le-a adus chiar acum şi nu l-am lăsat să intre. Cred că florile au fost trimise de logodnicul ei.

— Este logodită, deci…

— Aşa am aflat de la dr. Dutton ceva mai devreme. Cealaltă persoană care se afla cu ea în maşină, dar care a decedat, era soacra ei, mai preciză asistenta, retrăgându-se după aceea în linişte.

Psihiatrului Kramer îi era cât se poate de clar. Până când pacienta sa nu-şi revenea complet, nu avea cum s-o ajute. Şi nici despre vreun test suplimentar sau vreo altă analiză nu putea fi vorba. Medicii care interveniseră de urgenţă făcuseră tot ce se putea face în aceste condiţii. Mai spre seară urma să i se administreze câteva sedative uşoare şi să-i fie băgate în gips zonele fracturate, cu excepţia rupturii deschise.

Fără să-şi dea seama de ce o făcea, Maximilian Kramer se aşeză din nou pe scaun, cu toate că îşi propusese să mai viziteze câţiva pacienţi care – tot ce era posibil – aveau nevoie de el. O privea pe fată cu un interes pe care nu şi-l recunoştea. Nu era nici pe departe unul pur profesional, după cum constată ceva mai târziu.

Şi atunci de ce-mi pierd timpul aici, dacă n-am cu ce s-o ajut? se întrebă el, total nedumerit, ridicând apoi din umeri.

Nathan Miller reuşi să obţină toate actele necesare înhumării mamei sale, după care telefonă rudelor din Grecia pentru a le aduce la cunoştinţă tragica întâmplare. Aveau să vină în Anglia chiar a doua zi, după cum îl asigurară imediat.

Oricum, în clipa în care Linda îşi va fi revenit, trebuiau să amâne căsătoria lor pentru o perioadă de doliu destul de îndelungată. Era sigur că logodnica lui îl va înţelege când se va trezi din starea de comă ce pusese stăpânire pe ea de un timp îngrijorător de lung.

Noroc că se află pe mâini bune! îşi zise Nathan, care avusese încredere în profesionalismul doctorului Dutton încă din prima clipă când îl întâlnise. Precis că mâine voi putea s-o ţin pe Linda în braţe, să-i mângâi părul şaten şi să o îmbărbătez. Vom trece noi şi peste această nenorocire.

Se scursese deja o lună de zile de la tragicul accident şi, cu toate că Miller îşi reluase activitatea normală în cadrul firmei de turism pe care o conducea, nu omisese nici măcar o zi să-şi viziteze

iubita. Îi aducea flori în fiecare zi, iar când rămânea singur cu ea nu contenea să-i vorbească, fiind convins că ea îl auzea.

Din păcate, toate încercările lui de a primi din partea Lindei cel mai mic semn că este cât de cât conştientă, se dovediseră a fi doar nişte eşecuri lamentabile. Aşa că, în cele din urmă, renunţă să mai creadă în minuni şi se rezumă la a o vizita câte o jumătate de oră pe zi, de regulă seara, când nebunia din spitalul „St. Thomas" se mai potolea, iar el îşi termina treburile la birou.

Între timp, Linda fusese transferată de la secţia de reanimare într-o rezervă în care se mai afla o doamnă în comă. Aici era mai multă linişte, iar aerul ce mirosea peste tot a medicamente, bandaje şi gips era ceva mai respirabil.

Linda Oliver visa. Se făcea că se afla pe coasta unui deal, îmbrăcată doar în straie albe, croite după o modă necunoscută. Ar fi vrut să alerge la vale, însă durerile din coaste şi cele de la picioare nu-i permiteau acest lucru.

Probabil că am păţit ceva rău! vorbi fără glas în subconştientul ei. Dar ce? Iar peisajul acesta total necunoscut îmi stârneşte teamă. Nu cumva am murit

şi mă aflu în cer? Iar dacă da, de ce nu reuşesc să conştientizez acest lucru?

Tânăra se afla de aproape două luni în comă, iar starea ei nu dădea semne că s-ar ameliora prea curând. Mai mult decât îngrijoraţi, medicii erau uimiţi de această stare de fapt. Niciunul dintre ei nu-şi putea explica de ce domnişoara Oliver nu-şi recăpăta cunoştinţa atâta vreme cât analizele şi investigaţiile efectuate arătau că ar fi trebuit să revină de mult la o viaţă normală, mai ales că leziunile suferite erau aproape vindecate.

La început, oamenii în halate albe se temuseră de o secţionare a uneia dintre arterele ce alimentează creierul cu sânge sau de apariţia unei tumori pe creier. Din fericire, însă, niciuna dintre aceste ipoteze nu fusese confirmată de examenele la care Linda fusese supusă.

Şi-atunci, care era cauza stării ei cataleptice? se întreba fiecare dintre specialiştii ce o consultaseră cu conştiinciozitate.

IV.

Muzicoterapie intensivă

— Aţi observat, doctore Kramer, că logodnicul Lindei Oliver nu o mai vizitează prea des în ultima vreme? îl întrebă Fiona Rollins pe Max la circa două luni de la internarea fetei.

— Da.

— Să-şi fi găsit, oare, pe alta?

— Asta presupun că nu este treaba noastră, nu?

— Într-adevăr, doc, însă mă întrebam şi eu, aşa, din curiozitate…

— Îmi pare rău, însă nu-ţi pot da niciun răspuns.

Cu toate că nu voia s-o recunoască nici faţă de propria-i persoană, Max se gândea cu ostilitate la Miller. Nu ştia sigur care era motivul acestei porniri, însă ceva interior îl montase împotriva lui, asta era clar.

La fix două luni de la internarea pacientei, doctorul avu prima sa conversaţie cu Nathan.

— Doctore, am impresia că acum nu mai este cazul să vorbim despre momentul în care logodnica mea îşi va reveni. Aş vrea să vă întreb – şi vă rog să-mi

răspundeţi cu toată sinceritatea – credeţi că va mai ieşi vreodată din comă?

— Domnule, una e ce cred, alta e ce vreau şi cu totul altceva este ce se va întâmpla. Eu sunt un simplu medic psihiatru, nu un zeu cu puteri supranaturale!

— Cred că mă înţelegeţi greşit. Nu doresc un pronostic sau o certitudine! Doar de o mică speranţă am eu nevoie.

— Pentru a avea siguranţa că vizitele dumneavoastră nu sunt în zadar? îmi pare rău, însă nici eu nici vreun alt medic nu vă putem da o asemenea garanţie, şi aceasta pentru că suntem de bună credinţă…

— Înţeleg. În această situaţie, cred că voi trece pe aici ceva mai rar. Desigur, toate facturile ce îmi vor reveni, aşa cum am insistat, vor fi achitate la zi. Nu vă faceţi griji în acest sens!

— Nici nu-mi făceam. Problema sănătăţii pacientei mele este cea care mă frământă. Cât despre aspectul financiar al problemei, mă bucur că nu eu sunt obligat să fiu îngrijorat. Administraţia spitalului are această atribuţiune.

— Bine, doc, vă mulţumesc că mi-aţi acordat din timpul dumneavoastră preţios! Sper să ne mai vedem!

— La revedere! îi răspunse Max, neîmpărtăşind speranţa logodnicului ce era pe cale de a capitula în faţa destinului nefast.

A doua zi de la această discuţie, dr. Kramer se întâlni cu amicul său, dr. Dutton, în rezerva în care se afla Linda Oliver.

— Spune-mi, Jo, dar sincer! Tu crezi că pacienta noastră îşi va mai reveni vreodată?

— Eu ar trebui să-ţi pun ţie această întrebare! se eschivă chirurgul de la un răspuns precis, aşa cum procedează toţi medicii atunci când habar n-au de evoluţia stării de sănătate a unui pacient.

— Amice, îţi ceream doar o părere, nu o consultaţie de specialitate!

— Ei bine, atunci îţi pot răspunde cât se poate de confidenţial! Eu nu o văd revenindu-şi vreodată în simţiri. Dar tu?

— În ceea ce mă priveşte, lucrurile stau într-un sens diametral opus. Dacă până mai ieri eram foarte sigur, în fiecare zi, că voi sta de vorbă cu ea pentru a-i analiza simptomele, astăzi sunt convins că îşi va reveni dintr-o clipă în alta.

— Şi de unde provine această încredere debordant de optimistă, ba chiar oarbă, în pacienta

noastră, dacă nu te deranjează întrebarea?

— Jo, te rog să mă crezi că habar n-am! însă te asigur că intuiţia mea nu m-a înşelat de prea multe ori până acum.

— În regulă, Max! Să mă anunţi şi pe mine dacă ai avut dreptate şi eu m-am înşelat. Acum te las, la revedere!

Rămas singur, psihiatrul se cufundă din nou în studierea fişei medicale a Lindei, aşa cum proceda de mai multe ori pe zi. La un moment dat, uitându-se spre fată, avu impresia că aceasta îl privea. Se apropie, se aşeză pe marginea patului şi se uită în ochii ei de la o distanţă de numai câţiva centimetri. Apoi o întrebă:

— Domnişoară Oliver, dacă mă auzi, dă-mi un semn că nu sunt singur în această încăpere!

Imediat după aceea, el avu impresia că fata a mişcat degetele de la o mână, dar nici de acest lucru nu era sigur. Linda stătea întinsă pe spate, cu ochii aţintiţi într-un punct fix şi respira uşor pe nas.

Cât de frumoasă este! îşi spuse Max pentru a mia oară. N-am să mă dau bătut! Am să fac tot ceea ce este omeneşte posibil s-o văd din nou sănătoasă, râzându-i soarelui de pe cer şi bucurându-se de

tinereţea pe care o are înainte.

Într-una din zile, dr. Kramer, ajutat de asistenta Rollins, instală în rezerva Lindei Oliver un compact-disc şi începu să-i pună acesteia muzică, în reprize de câte o jumătate de oră.

— Cred că nu o vom deranja pe vecina de pat a domnişoarei Oliver, zise el, fără a aştepta vreun răspuns de la cineva.

Se ştie că muzica poate constitui un mijloc terapeutic util, cu efecte relaxante şi stimulatoare asupra psihicului, chiar şi atunci când acesta se află în stare de inconştienţă. Muzicoterapia poate da rezultate neaşteptate, în special în cazul unei maladii ce afectează capacitatea de comunicare, cum era şi cea de care suferea tânăra pacientă.

După o săptămână, şedinţele de muzică au fost prelungite la câte o oră, de patru ori pe zi, şi tot personalul medical era de acord că fizionomia Lindei părea mult mai destinsă atunci când asculta muzică simfonică compusă de Mozart, Strauss, Ceaikovski, Liszt sau Brahms.

În altă zi, după o astfel de şedinţă, dr. Kramer se aşeză pe marginea patului pacientei, cu câteva foi de hârtie în mână.

— Linda, pentru că ţi-am remarcat cu toţii plăcerea de a asculta muzică, m-am gândit că ai vrea să afli mai multe despre interferenţa dintre aceasta şi psihiatrie. De aceea, am scos câteva notiţe pentru tine şi te rog să mă asculţi în linişte, fără să mă întrerupi. Iartă-mă dacă nu ţi-a plăcut gluma mea! se scuză el, neştiind ce să mai adauge.

Dintr-o pornire interioară, căreia nu-i putea stabili încă o definiţie exactă, Max simţea imboldul de a petrece cât mai mult timp în apropierea ei. Îi plăcea să-i vorbească, alteori doar să o privească sau, câteodată, s-o mângâie uşor pe păr noaptea, înainte de culcare. Ajunsese să-i cunoască fiecare trăsătură a feţei, fiecare zuluf ce era sau nu la locul lui, ba chiar să-l amuze aluniţa ei discretă din centrul obrazului drept.

— Deci, ia să vedem ce avem aici! Ai auzit de Orfeu? Acest cântăreţ tămăduitor se zice că ar fi venit pe lume în casa regelui trac Oiagros, în secolul al XIV-lea înainte de Hristos. Personajul mitologic este prezentat în izvoarele scrise ca fiu al muzei Caliope şi al zeului Apollo. Legătura dintre muzică şi medicină se pare că provine de la acest zeu al luminii, al muzicii şi al artelor plastice, care era şi medic şi cântăreţ.

Totodată, Apollo era şi tatăl lui Aesculap care tămăduia bolile şi alina suferinţele, devenind în cele din urmă zeul medicinei. Se mai zice că Orfeu primise în dar de la tatăl său o liră, din care cânta „mai cald şi duios decât privighetoarea în nopţile cu lună”, vindecând bolile oamenilor. Muzica acestui virtuoz din antichitate avea influenţe binefăcătoare pentru diferite boli şi afecţiuni psihice. Din păcate, viaţa lui personală nu a fost nici pe departe una fericită. Cu inima zdrobită de moartea iubitei sale, Euridice, a coborât în Infern, încercând să-l înduplece pe zeul Hades să o elibereze din beznă cu ajutorul lirei sale. În cele din urmă, o pierde pe fată pentru totdeauna, deoarece nu este în stare să respecte condiţia impusă de zeu, şi anume să nu o privească pe Euridice până când nu va ajunge cu ea pe pământ. Într-un final dramatic, Orfeu este ucis cu lovituri de pumnal de către bacantele zeului Bachus şi aruncat în râul Hebru. El se împotrivise femeilor desfrânate, nedorind să participe la orgiile organizate de acestea. Ţi-a plăcut povestea mea până aici?

Lui Max i se păru că ochii Lindei îi răspundeau afirmativ, însă cu siguranţă că nu era altceva decât o simplă impresie de-a sa.

Părăsi pentru puţin timp rezerva, ca să ceară asistentelor un ceai. În absenţa sa lăsase notiţele pe abdomenul pacientei.

Când reveni, mâna acesteia nu se mai afla întinsă pe lângă corp, ci se aşezase la o distanţă de numai un centimetru de foile lui. Era sigur că nu se înşela. Nu fusese el cel care îi schimbase poziţia braţului! Oare ce să însemne asta? Că ea făcuse un gest deliberat din dorinţa de a-i asculta povestirea în continuare? Faţa ei imobilă nu-l ajută cu nimic în dezlegarea dilemei, aşa că Max îşi continuă explicaţiile cu şi mai mult aplomb ca până atunci.

— În antichitate, muzica ocupa un loc important în tratarea bolilor psihice, draga mea. Se foloseau în permanenţă incantaţii, mai cu seamă în cadrul unor ceremoniale de înlăturare a spiritelor răufăcătoare. Pitagora a elaborat chiar un sistem bazat pe armonia numărului şi a tonurilor muzicale, iar Platon şi Aristotel au pus în evidenţă valoarea psihomorală a muzicii şi influenţa favorabilă a cântecelor asupra modelării caracterelor. Hipocrate – părintele medicinei – a avut, de asemenea, un rol important în acest domeniu, iar istoricul Tucidide a demonstrat că muzica poate fi folosită pe câmpul de luptă pentru

asigurarea disciplinei. Acum, facem un salt şi ne oprim în perioada dintre secolele al XIX-lea şi al XX-lea, când muzica a fost folosită predominant în bolile neuropsihice. Astfel, spitalele au început să angajeze muzicanţi pentru a le cânta bolnavilor. Mesmer (1734 – 1815), spre exemplu, efectua şedinţele sale de aşa-zisă terapie magnetică într-un cadru muzical. Dupré (1862 – 1921) inducea stări de hipnoză pacienţilor, cu ajutorul „Marşului funebru” al lui Chopin, iar Janet (1859 – 1947) recomanda muzica în combaterea asteniei. Dar muzicoterapia avea să fie oficializată în Statele Unite ale Americii abia după anul 1950.

Doctorul se ridică de pe pat, îşi adună notiţele şi le introduse într-un buzunar al halatului, după care se apropie de capul bolnavei.

— Acum trebuie să dormi! o linişti el, mângâindu-i fruntea. În câteva zile e posibil să începem un nou tratament pe bază de litiu, închide ochii! Ne vedem mâine dimineaţă, bine?

Spre stupoarea lui, Max descifră din nou acea stare de mulţumire sufletească pe chipul ei, pe care o văzuse şi în compania unor colegi de-ai să-i Tot atunci, Linda închise ochii şi întredeschise buzele, începând să respire uşor.

Să fie doar o coincidenţă? se întrebă doctorul, scărpinându-se în creştetul capului, după care stinse lumina, aprinse becul roşu de control şi părăsi salonul.

V.

Tratamentul cu litiu

Dr. Kramer se agita cât era ziua de lungă prin spital, vizitându-şi pacienta preferată mult mai des decât ar fi fost necesar. Această atitudine nu putea rămâne neremarcată pentru multă vreme de către apropiaţii lui.

Într-una din zile, dr. Joseph Dutton, amicul său, îl abordă în lift, insistând să stea de vorbă.

— N-ai vrea să bem un ceai sau o cafea împreună?

— Ba da, însă acum sunt puţin cam ocupat.

— Vrei să spui că trebuie să mai faci câteva vizite bolnavilor?

— Exact. Poate altă dată…

— Niciun altă dată! Trebuie să stăm de vorbă imediat!

— Bine, dacă insişti… cedă dr. Kramer în cele din

urmă.

Cei doi prieteni străbătură împreună mai multe coridoare, ajungând în cele din urmă la demisol, unde se afla un bufet micuţ. Cerură cafele, fiindcă amândoi se simţeau destul de obosiţi.

— Max, spune-mi, ce e cu tine în ultima vreme? încercă să-l descoasă dr. Dutton pe amicul său.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti, Jo! răspunse dr. Kramer.

— Mă refer la grija ta deosebită faţă de pacienta Linda Oliver. Nu te face că nu pricepi ce te întreb!

— Poate că nu e o grijă deosebită, ci doar o ambiţie profesională.

— Aşa să fie?... Ţii morţiş s-o readuci la viaţă?

— Bineînţeles. Îmi doresc asta din toată inima!

— Bine, eu nu mai insist, însă te previn să ai grijă! N-ar trebui să te implici atât de mult din punct de vedere emoţional, dacă înţelegi ce vreau să spun...

Cu siguranţă că Jo are dreptate! acceptă Max în gând opinia prietenului său. N-ar fi exclus să mă fi îndrăgostit, dar acest sentiment e mult prea confuz la ora actuală pentru a putea fi catalogat cu exactitate.

— Mai bine m-ai ajuta cu o idee care ar putea s-o readucă în simţiri pe Linda, doctore! îi zise Max

oarecum ironic. Nu de probleme existenţiale am eu nevoie acum, ci de soluţii pentru redresarea stării psihotice a pacientei mele…

— Ai încercat cumva administrarea unui tratament pe bază de litiu?

— Nu, dar sincer să fiu, am început încă de acum câteva zile să mă gândesc tot mai serios la asta, Jo.

— Aseară am citit şi eu ceva în legătură cu sărurile de litiu, cu toate că acestea nu fac parte din domeniul meu de activitate. Am înţeles că sunt foarte eficace atât în stările maniacale, cât şi în cele depresive, de care se pare că suferă şi pacienta ta.

Dr. Dutton avea oarecare dreptate. Numeroase lucrări de specialitate menţionaseră, în ultimii 30 de ani, proprietăţile şi avantajele terapeutice ale litiului, dar acestea atrăgeau atenţia asupra riscurilor şi unor efecte secundare nedorite.

Litiul, cel mai uşor dintre metale, a fost descoperit în 1817 de către suedezii Arwedson şi Berzelius, ca abia în 1850 să fie utilizat împotriva gutei. Mai târziu, bromura de litiu a fost recomandată împotriva epilepsiei, obţinându-se rezultate notabile. În 1954, danezul M. Schou evită efectele toxice prin controlul litemiei, demonstrând proprietatea acestei

substanţe în normalizarea dispoziţiei, apoi efectul de prevenire şi de combatere a psihozelor afective.

— Ai perfectă dreptate! se entuziasmă dr. Kramer. Acţiunea binefăcătoare a litiului în psihozele afective, de care cred că suferă şi pacienta mea, este o descoperire fundamentală în psihiatria modernă. Litiul suprimă recăderile în abis ale psihicului, însă trebuie administrat numai sub un atent şi strict control de specialitate.

— Şi ce, tu nu i-l poţi acorda?

— Ba da, însă în mod normal ar trebui să cer acordul pacientei.

— Foarte bine. Având în vedere că ea se află în stare de inconştienţă, poţi obţine aprobarea din partea unei rude apropiate!

— Până acum, numai logodnicul ei a vizitat-o. Dar, în ultima vreme, nici acesta nu şi-a mai făcut apariţia pe coridoarele spitalului nostru. Cui aş putea să-i cer consimţământul?

— În acest caz, întruneşte o comisie de specialişti şi consultă-le părerile. Ce, trebuie să te învăţ eu care e procedura?

— Mulţumesc pentru sfaturi, Jo! Mă gândeam şi eu la acest lucru, dar îmi justificam ezitările prin tot

felul de scuze. Am să fac ce m-ai sfătuit.

— Mă bucur!

— Voi începe tratamentul, dacă şi alţi colegi vor fi de acord cu mine, prin a-i administra doze mici, de 400 – 600 de miligrame pe zi. Apoi, pe măsură ce voi constata că reacţiile adverse sunt minime, voi mări treptat dozele. Numai că acest tratament îmi poate lua de la trei săptămâni la şase luni.

— Şi ai altă opţiune mai bună?

— Nu, din păcate…

— Atunci, la treabă! Nu mai pierde vremea, ce naiba!

VI.

Viaţa de dincolo

Aspasia se căsătorise cu tânărul şi frumosul Polemon, încălcând toate dogmele ateniene ale vremii. Ea nu-l acceptase de soţ ca urmare a dorinţei tatălui ei, ci pur şi simplu îşi convinsese părintele că trebuia să se mărite din dragoste. De asemenea, Polemon Limantis nu se căsătorise ca majoritatea atenienilor, respectând o normă religioasă şi socială, ci o făcuse

mistuit de pasiunea pentru frumoasa Aspasia. La data căsătoriei, ea avea 17 de ani, cu circa doi ani mai mult decât s-ar fi cuvenit, iar el, 28.

Nu-i vorbă, fata îşi respecta tatăl din cale-afară, iar acesta ţinea la ea ca la ochii din cap, de aceea şi dorise s-o aibă lângă el cât mai mult timp posibil.

Totuşi, ceremonia se desfăşură după datină, în felul următor. Tatăl Aspasiei se întâlni cu viitorul său ginere, fără ca fata să fie de faţă, şi, după ce îşi strânseră mâinile, rostiră câteva fraze rituale în prezenţa unor martori:

— Îţi dăruiesc această fată ca să aducă pe lume copii legitimi.

— O primesc!

— Îţi mai dau ca zestre zece talanţi.

— Primesc şi banii cu plăcere!

Engyesis nu era, de fapt, ceremonia căsătoriei propriu-zise, ci un fel de logodnă, care însă angaja cele două părţi contractante în mod deosebit.

Cununia, gámos, ce avea ca finalitate mutarea împreună a celor doi însurăţei, se desfăşură în luna Gamelión (ianuarie) şi fu patronată de Hera, zeiţa căsătoriilor.

Fericitul eveniment începu în ajunul zilei, când

Aspasia se mută în locuinţa frumosului Polemon, nu înainte însă de a aduce sacrificii divinităţilor care protejau această legătură dintre oameni: Zeus, Hera, Peitho şi Apolon. Fata dedică zeităţilor obiectele personale din copilărie, rostind următoarele cuvinte:

— Aspasia, gata să se mărite, ţi-a consacrat ţie, Artemis, tamburinele ei, mingea cu care se juca şi fileul care-i ţinea părul strâns. Fecioară, eu îţi dedic ţie, zeiţă fecioară, precum se cuvine, şi păpuşile mele împreună cu hainele lor.

Apoi un întreg alai se deplasă la fântâna Callirróoe ca să ia apă pentru ritualul de purificare a tinerei logodnice.

Femeile duceau torţe aprinse, iar în mijlocul lor se afla un bărbat care cânta din oboi. În urma alaiului venea o femeie ce purta o amforă ovală, loutrophóros, cu gâtul lung şi subţire, pe care era pictată întreaga scenă descrisă.

În ceea ce îl priveşte, potrivit ritualului, Polemon Limantis trebuia să facă o baie.

— Ifigia, ai împodobit casa cu ghirlande de frunze de măslin şi de laur? îşi întrebă Aspasia tânăra sclavă.

— Da, stăpână. Întocmai cum mi-ai poruncit.

— Prea bine!

— Tatăl tău mi-a spus că va avea nevoie de toţi patru, la banchetul pe care-l va da în cinstea căsătoriei tale.

Părintele viitoarei mirese îi dăruise acesteia pe sclavii Ifigia, Saglia, Teramen şi Euzonos.

— Zicea că trebuie să îţi acoperi chipul cu un văl care să te ferească de rele, să porţi la gât cele mai frumoase bijuterii, iar pe cap să ai cunună, preciză sclava.

— Aşa am să fac.

În acelaşi timp, Polemon vorbea cu cavalerul său de onoare, párochos.

— Îţi mulţumesc, prietene, că mă însoţeşti la nuntă! Te vei bucura de toată recunoştinţa mea.

— Nu asta e important, Polemon. Eşti tu oare fericit? Asta aş vrea să-mi spui!

— Din cale-afară, bunule tovarăş. O femeie ca Aspasia nu cred că mai există în întreaga Atenă!

Ospăţul începu aşa cum fusese planificat. Bineînţeles, bărbaţii şi femeile s-au aşezat separat, înfruptându-se din mâncăruri tradiţionale, după ce s-au îndopat cu prăjituri din susan menite să asigure fertilitatea.

— Am scăpat de rău, am găsit ceva mai bun! se auzi vocea unui băiat, amphithalés, care se plimba printre mese şi oferea tuturor pâine dintr-un coş.

La sfârşitul ospăţului, Aspasia primi daruri de la toţi nuntaşii, mulţumindu-le acestora din toată inima.

Spre seară se formă un nou alai, care o conduse pe tânăra mireasă până la noua ei locuinţă.

Mirii străbătură distanţa într-o căruţă trasă de catâri şi mânată de párochos, prietenul mirelui.

Aspasia luase cu ea, pe lângă darurile de nuntă, un grătar şi o sită – simboluri ale activităţilor gospodăreşti pe care urma să le înceapă a doua zi.

— Eşti fericită, soţia mea? o întrebă Polemon, luând-o de mână.

— Din cale-afară, stăpânul şi soţul meu! îi zâmbi ea îndrăgostită, în sunetele cântecului nupţial acompaniat de liră şi oboi.

Nuntaşii care îi petreceau veneau în urma atelajului, purtând făclii aprinse în mâini.

Ajunsă în faţa casei mirelui, căruţa se opri pentru ca mirii să coboare şi să-i salute pe părinţii lui Polemon, ce îi aşteptau în prag. Tatăl lui purta pe cap o cunună de mirt, iar mama – o torţă aprinsă în mână.

Peste creştetul miresei fură lăsate să cadă nuci şi

smochine uscate, după care ea primi o bucată din prăjitura nupţială, pregătită din susan şi miere, precum şi o gutuie, simbol al fecundităţii.

— Şi-acum, intraţi în camera nupţială, rosti tatăl lui Polemon într-un târziu. Iar tu, párochos, păzeşte uşa şi nu lăsa pe nimeni să intre la ei, după cum este obiceiul.

Ajunsă înăuntru, Aspasia ştiu că îşi putea scoate vălul de mireasă. Sări de gâtul soţului ei şi îl sărută pătimaş pe gură.

— Te iubesc atât de mult, Polemon!

El îi mângâie părul, apoi formele corpului, strângând-o cu ardoare la piept.

— De ce fac atâta gălăgie nuntaşii? întrebă tânăra curioasă.

— Cântă şi ţipă ca să alunge duhurile rele, frumoasa mea.

— Atunci s-o facă în continuare. Vreau ca nimic să nu tulbure uniunea pe care am făcut-o astăzi.

Polemon se dezlipi de lângă ea şi începu să-şi dezbrace costumul de sărbătoare, după care stinse torţele ce ardeau în cameră, lăsând numai una aprinsă.

Sfioasă, Aspasia căută un colţ mai întunecat al

încăperii şi se dezbrăcă şi ea, după care intră repede sub aşternuturi.

— Iubitul meu stăpân, ai să mă iubeşti toată viaţa de acum înainte?

— Da, frumoasa mea. Doar de aceea te-am luat la mine în casă. Iar tu ai să-mi faci copii frumoşi şi sănătoşi, nu-i aşa?

— Întocmai, iubite Polemon! confirmă Aspasia, cuibărindu-se timidă la pieptul lui.

Aştepta să fie „modelată” de mâinile puternice ale soţului ei şi era nerăbdătoare să guste din pocalul sfânt al voluptăţii. Voia să fie sărutată şi stăpânită de dragostea lui, în acelaşi timp dorind să-i ofere cele mai mari bucurii pe care le putea aştepta un bărbat de la o femeie. Mâinile lui erau atât de calde, iar atingerea lor – atât de catifelată, încât tânăra se simţea deja în al nouălea cer. Încerca senzaţii nebănuite până atunci, care îi dădeau fiori pe şira spinării.

Bărbatul îi exploră trupul de o senzualitate aparte, la început cu palmele, apoi cu buzele-i înfierbântate şi cu limba, pentru a se pierde în cele din urmă într-un sărut năvalnic, irezistibil şi pasional.

Sfârcurile miresei lui înfloriră de plăcere, ceea ce

îl excită şi mai tare pe soţ. Îi mângâie sânii cu dragoste, îi sărută şi îi alintă cu pricepere, ca apoi o mână să coboare din ce în ce mai jos, în locul secret dintre pulpele ei.

Când Polemon se urcă peste ea, Aspasia constată cu surprindere că greutatea lui n-o deranja absolut deloc. Dimpotrivă.

Cât de mult îl iubesc! mai apucă ea să gândească înainte ca o durere ascuţită, pe care, culmea, parcă o cunoştea, să îi tulbure întreaga fiinţă…

VII.

Frământările unei sclave

— Trezeşte-te, dragul meu! îi zise ea a doua zi de dimineaţă, aducându-i ligheanul cu apă pentru a se spăla. Astăzi e de asemenea o zi de sărbătoare.

Bărbatul se ridică în capul oaselor, surprins să audă vocea iubitei lui trezindu-l din somn. Dar imediat îşi aduse aminte că, în ajun, devenise soţul şi stăpânul acelei frumuseţi fără de margini.

— Aşa e, fericirea mea! Vor veni în curând părinţii tăi pentru a ne aduce daruri. Nu trebuie să ne

găsească în pat, ai dreptate!

Noul cuplu, epáulia, urma să primească şi zestrea promisă, ce avea să fie înmânată mirilor în chip solemn, protocolar.

— Fie ca prosperitatea şi copiii să nu ocolească al nostru oicos (cămin – n.t.), stăpânul meu!

— Şi tu să fii fericită alături de mine, Aspasia!

În privinţa fericirii ei viitoare, tânăra soţie avea unele concepţii deloc potrivite cu dogmele sociale şi religioase ale cetăţii.

În mod normal, nevasta unui atenian era obligată să trăiască închisă în casă şi nu avea niciun drept juridic sau politic, putând fi considerată mai degrabă o sclavă. În ciuda acestui fapt, ea deţinea autoritatea în conducerea gospodăriei. Pentru sclavi, ea era déspoina, adică stăpâna.

Aspasia era convinsă că îl va determina pe Polemon cu timpul să-i acorde o mai mare libertate decât aveau celelalte femei şi să o considere egala lui, cel puţin în casa în care locuiau împreună. Moştenise de la tatăl său tăria de caracter necesară şi era sigură că omul cu care se măritase o va înţelege în această privinţă. Pe ea o interesa de mult ceea ce se întâmpla în afara casei, prerogativă ce revenea în exclusivitate

bărbaţilor.

— Până la sosirea părinţilor tăi ai putea să te ocupi de-ale casei, îi porunci el.

— Aşa am să fac, dar nu mai ai nevoie de mine?

— Nu. După ce mă spăl, mă îmbrac şi o să vin să văd cum te descurci.

— Îmi poţi spune, stăpâne, cam ce aştepţi de la mine?

— Trimite-i la muncă pe servitorii care nu lucrează acasă, dă porunci şi supraveghează-i pe ceilalţi, ia cheile de la hambare şi de la odăi – simbolul autorităţii de care te bucuri – după care poţi învăţa de la mama mea cum trebuie drămuite cheltuielile casei. În câteva zile urmează să vină lâna, aşa că vezi cine are nevoie de haine noi. Dacă vreun sclav este bolnav, ia aminte să i se dea îngrijirile necesare. Cu timpul vei deprinde tot ceea ce eşti datoare să faci, fii pe pace!

— Prea bine, stăpâne! îl aprobă Aspasia, apropiindu-se de el pentru a-i săruta mâna în semn de devoţiune.

Zilele ce urmară fură foarte fericite pentru tânărul cuplu. Ea se ocupa cu cinste de atribuţiunile ce-i reveneau în casă, iar el îşi vedea de treburile bărbăteşti personale şi de cele ale cetăţii în cadrul

agorei, de dimineaţa până seara, când venea acasă. Nimic nu umbrea dragostea lor liber consimţită, contrar obiceiului elen împământenit.

Într-una dintre zile, înainte de culcare, tânăra femeie îl întrebă:

— Polemon, mâine aş vrea să ies din casă pentru a-mi cumpăra o rochie. Tesmoforiile se apropie şi aş vrea să fiu frumoasă pentru tine cu ocazia acestei sărbători. Îmi dai voie?

— Da, răspunse el după câteva clipe de gândire. Însă nu uita că nu poţi ieşi în cetate neînsoţită.

— Ştiu, stăpâne! O voi lua cu mine pe tânăra Ifigia, dacă nu te superi. Iar după ce termin, aş vrea să-mi vizitez părinţii.

— Bine, pecetlui el şi această cerere, trăgând-o aproape pentru a o săruta. Apoi se desfătă cu parfumul ei îmbietor şi cu pielea catifelată, iubind-o cu pasiune ca în fiecare seară.

Dimineaţa, Aspasia se trezi mult mai devreme ca soţul ei. Umblând în vârful picioarelor, îi pregăti acestuia ligheanul cu apă şi un prosop curat, după care se duse să împartă porunci. Când termină, o chemă pe sclava Ifigia deoparte.

— Da, déspoina! Ce trebuie să fac?

— Pregăteşte-te să mă însoţeşti prin cetate, după ce va pleca stăpânul. Trebuie să-mi cumpăr o rochie şi alte câteva mărunţişuri, după care îmi voi vizita părinţii.

— Iartă-mă că te întreb, stăpână, însă ţi-a dat voie soţul tău?

— Da, dar de ce ai vrut să ştii asta?

— Fiindcă, în caz contrar, eu aş fi pedepsită mult mai crunt decât tine. Numai el este cel care-i poate îngădui soţiei sale să iasă din casă.

— Ştiu asta, Ifigia, dar e bine să-mi reaminteşti unele lucruri, până când mă voi obişnui cu ele. Mai bine spune-mi, tu te pricepi la cumpărături?

— Destul de bine, déspoina. Mama stăpânului m-a luat adesea cu ea prin târg.

— Atunci am făcut bine că te-am ales pe tine ca să mă însoţeşti. Nu uita că trebuie să cumpărăm şi vin pentru soţul meu, căruia îi place să bea două pocale îndoite cu apă, seara, înainte de culcare.

— Dacă iei o cantitate mai mare, n-ar fi bine să ne însoţească şi sclavul Teramen? îndrăzni fata să întrebe.

— Nu. Negustorul poate pune un sclav de-al lui să ducă vinul, nu-i aşa?

— Aşa e, stăpână! răspunse Ifigia, lăsând capul în jos, întristată.

Tânăra stăpână remarcă acel comportament, însă n-o descusu pe fată, gândindu-se la treburile pe care le mai avea de făcut.

Abia mai târziu, după ce Aspasia părăsi casa părinţilor săi, îşi întrebă sclava:

— De ce te-ai întristat când am hotărât să nu-l luăm pe Teramen cu noi?

Dar cum Ifigia nu îndrăzni să-i răspundă.

Aspasia insistă:

— Dar spune o dată! N-ai auzit ce te-am întrebat?

— Ba da, déspoina, dar mă tem…

— De mine? Atunci înseamnă că eşti mai proastă decât am crezut. Ţi-e teamă de o pedeapsă pe care încă n-ai primit-o. Uiţi că nimeni n-a suferit din pricina mea până acum?

— Nu, stăpână, nu uit!

— Spune ce ai pe suflet! îi ceru Aspasia imperativ, oprindu-se în mijlocul drumului.

Cu faţa toată roşie de ruşine, tânăra sclavă începu să se bâlbâie la început, după care îndrăzni să rostească dintr-o suflare:

— Îl iubesc pe Teramen şi el mă iubeşte.

— Şi ce-i rău în asta?

— Nimic, însă sclavii n-au dreptul la aşa ceva fără îngăduinţa stăpânilor.

— Înţeleg. Şi de ce crezi tu că nu aţi putea dobândi îngăduinţa de a vă căsători?

— Pentru că stăpânii noştri atenieni consideră că sclavii sunt mult mai devotaţi şi mai harnici atunci când n-au familie. Apoi, dacă cei care se căsătoresc fac copii, aceştia trebuie hrăniţi din banii stăpânilor până când sunt în stare să facă anumite munci.

— Bine, Ifigia. Deocamdată nu vom mai vorbi despre asta, dar mă voi gândi la cele ce mi-ai spus. Nu uita însă că trebuie să-mi fii devotată şi să asculţi cu sfinţenie de toate poruncile mele.

— Am înţeles, déspoina. Aşa voi face!

VIII.

O trezire mult aşteptată

La o săptămână după începerea tratamentului pe bază de litiu, pacienta doctorului Kramer dădea semne tot mai încurajatoare că era pe cale să-şi revină. Medicul îi mări doza, plin de speranţă, iar într-o seară,

pe când stătea alături de patul ei, se trezi prins de mână de către bolnavă. Fata chiar îi zâmbea în colţul gurii, în acelaşi timp privindu-l cu ochii larg deschişi.

— Linda! nu-şi putu reprima Max un strigăt de bucurie. Te întorci printre noi? Cât de mult am aşteptat acest moment!

Psihiatrul nu mai avea nicio urmă de îndoială. Ea avea să-şi revină! în curând vor putea comunica.

În această seară, îşi zise el, îi voi mări din nou doza de litiu, după care începu să-i mângâie mâna cu o tandreţe fără margini.

În ziua următoare, după numai trei ore de somn, dr. Kramer intră plin de speranţă în rezerva Lindei Oliver. Fiona Rollins îi schimba aşternuturile, după ce se ocupase de igiena ei corporală.

— Doctore, îi zise asistenta entuziasmată în loc de bună ziua, am impresia că pacienta noastră este mult mai cooperantă în această dimineaţă. Am avut senzaţia în permanenţă că voia să mă ajute în timp ce o spălam.

— Mă bucur să aud asta! Aseară m-a prins de mână şi mi-a zâmbit. Cred că foarte curând o vom avea din nou printre noi, dacă mă pot exprima aşa.

Conştientă de ceea ce auzea, Linda îşi încreţi

buzele, muşchii din jurul ochilor i se încordară şi, printr-un mare efort de voinţă, reuşi să articuleze:

— Apă!

— Ia te uită! sări Fiona bucuroasă. Domnişoarei i s-a făcut sete...

— Adu-i te rog un pahar şi un pai! se arătă doctorul la fel de încântat.

Era pentru prima oară după atâtea luni când Linda accepta ceva de băut (despre hrană încă nu putea fi vorba), altfel decât intravenos.

Max turnă apă în paharul adus de asistentă şi îl apropie de buzele fetei. Linda prinse paiul cu buzele, începând să sugă încetişor dar cu multă poftă, după cum se putu citi pe chipul ei mulţumit.

— Ei, cum ţi se pare această dimineaţă? o întrebă psihiatrul, aşezându-se pe pat alături de ea şi luându-i o mână într-ale sale.

Pacienta nu-i răspunse, dar asta nu-l descurajă pe bărbatul în halat alb.

— Ai dormit bine?

Nici de astă dată Linda nu-i răspunse, deşi era evident că înţelegea ce i se spunea după privirea cu care se uita în ochii lui.

— Dacă vrei să-mi răspunzi afirmativ, strânge-mă

o dată de mână. În caz contrar, strânge-mă de două ori. Ai înţeles?

În acel moment, lui Max îi veni să sară până în tavan de bucurie. Ea îl strânsese de mână o dată, după care aşteptă o nouă întrebare.

— Fiona, ţin să te anunţ că domnişoara Linda a început să comunice cu noi. Vrei să-i pui vreo întrebare?

— Eu ştiu, doctore?! întrebaţi-o…

— … De ce n-o întrebi chiar tu? Eu voi primi răspunsul şi ţi-l voi transmite.

— Domnişoară, aţi vrea să facem o plimbare prin parc? întrebă asistenta, curioasă şi timidă în acelaşi timp.

— Zice că da, Fiona. M-a strâns o dată de mână, după codul pe care l-am stabilit între noi. Am convingerea că în două-trei zile o să şi vorbească.

— Să dea Dumnezeu! mai spuse asistenta, părăsind în cele din urmă rezerva.

Rămas singur cu ea, bărbatul îi duse mâna la buze şi i-o sărută, spunându-i:

— Nici nu ştii cât de mult mă bucură îmbunătăţirea stării tale de sănătate!

Oare de ce am făcut acest gest? se întrebă el

imediat. Să fie vorba doar despre un entuziasm necontrolat, despre un gest total nevinovat şi uşor inconştient sau de vină e un anume sentiment pe care-l nutresc pentru această pacientă?

Incapabil să formuleze un răspuns satisfăcător, Max preferă să treacă cu vederea întâmplarea respectivă, continuând dialogul cu bolnava.

— Mai vrei apă?

Ea îi răspunse prin două strângeri de mână, la un interval scurt una de cealaltă.

— Ţi-e foame cumva?

Răspunsul fu acelaşi.

— Ai vrea să-ţi citesc ceva?

Urmă o singură strângere de mână.

— Ce anume? Un roman, o nuvelă, o poezie, fişa medicală, un tratat de psihiatrie?…

La toate aceste variante, răspunsul ei fu acelaşi, traducându-se prin „nu”.

— Ziarele?

În sfârşit, nimerise.» Dar cum n-avea nicio gazetă sau vreo revistă la îndemână, îi zise:

— Cobor până în stradă să cumpăr. Să fii cuminte până mă întorc şi să nu adormi! Vreau să mai stăm de vorbă, bine?

Încă o strângere de mână îl convinse că fusese bine înţeles, apoi Max ieşi în grabă din încăpere.

Pe drum se gândi s-o întrebe dacă voia să-l cheme la spital pe logodnicul ei. În sinea lui spera ca răspunsul să fie negativ, deşi ştia că acest lucru era foarte improbabil.

Da, dar dacă el nu va veni? se gândi medicul la o eventualitate pe care n-o luase în calcul până atunci. Un asemenea refuz îi va face tare rău pacientei lui, asta e sigur. Mai bine nu amintesc de el şi gata. Când va putea vorbi, mai vedem noi. Acum, ce i-aş putea spune? Că Nathan Miller n-a mai dat pe la spitalul „St Thomas” de două luni, mulţumindu-se să o sune pe asistentă săptămânal, întrebând-o formal cum se mai simţea logodnica lui?...

După două zile, Linda îşi întâmpină medicul cu un „hello!” rostit din vârful buzelor, făcându-l pe acesta din cale-afară de fericit.

— Bună dimineaţa! Ce mai face pacienta mea favorită?

— Destul de bine, doc, răspunse fata cu oarecare greutate, făcându-l pe medic să se apropie mai mult de ea pentru a o auzi.

— Ştii cum mă cheamă?

— Dr. Kramer.

— Aşa e. Dr. Maximilian Kramer.

— De când simt bolnavă?

— Au trecut câteva luni… ocoli el un răspuns precis.

— Adică am fost în comă?

— Ai fost, într-adevăr. Linda, vom continua să stăm de vorbă mult timp de acum încolo, aşa că, dacă te simţi obosită, poţi să-mi spui şi facem o pauză. Bine?

Ea acceptă propunerea printr-o clipire a pleoapelor şi continuă să-i pună întrebări:

— Am avut un accident, nu-i aşa?

— Exact. Îţi aminteşti acele clipe nefericite?

— Eram cu viitoarea mea soacră. Ea ce a păţit?

— A decedat în drum spre spital. Doctorii n-au mai avut ce să-i facă.

— Asta înseamnă că nu m-am mai căsătorit, adăugă Linda şi două lacrimi grele i se prelinseră pe tâmple.

Totuşi, ea nu avu curajul să întrebe de Nathan. Cu siguranţă că urma să fie anunţat de cineva din personalul spitalului.

— Spune-mi, doc, în ce stare mă aflu?

— Ai suferit câteva fracturi, ai avut o coastă ruptă şi o contuzie la cap, dar toate s-au vindecat de câtăva vreme. Cea mai complicată a fost contuzia. Urmarea acesteia a fost un cheag de sânge pe creier, care între timp s-a resorbit, însă nu în totalitate. Este foarte probabil ca acesta să fi blocat unele funcţii ale creierului.

— Am fost operată?

— Nu. Specialiştii au considerat că cheagul nu era chiar atât de mare şi, la insistenţele mele, au aşteptat să vadă evoluţia acestuia. Până acum se pare că lucrurile merg bine.

— Deci, am şanse să îmi revin complet?

— Nu într-o zi sau două, dar este foarte probabil. Cel puţin asta este convingerea mea şi nu voi abandona lupta cu boala până când nu voi ieşi învingător. Desigur, împreună cu tine.

— Mulţumesc, dr. Kramer!

— Îţi aduci aminte de serile în care îţi citeam şi îţi vorbeam despre tot felul de lucruri, în vreme ce tu erai imobilă în acest pat pe care cred că-l urăşti?

— Ca prin vis. O dată mi-ai povestit despre terapia prin muzică, nu?

— Aşa e! se entuziasmă Max pentru că

tratamentul său dăduse roade.

— Mi-ai pus şi muzică simfonică…

— Linda, cred că te-ai obosit destul. Ar fi mai bine să dormi până la următoarea noastră conversaţie. Ai vreo dorinţă anume pentru când te vei trezi?

— Aş mânca o supă, dacă se poate!

IX.

Un adevăr dureros, dar necesar

În ziua următoare, colega de salon a Lindei Oliver fu externată la cererea rudelor ei.

Pacienta doctorului Kramer îl aştepta pe acesta ridicată pe perne, în capul oaselor, având un surâs amar pe buze.

Cu siguranţă că asistenta Rollins o ajutase să se aşeze în această poziţie, găsi psihiatrul îndată o explicaţie plauzibilă. Şi nu se înşela.

— Am vorbit cu Fiona şi mi-a povestit despre Nathan, logodnicul meu. Ştie că mi-am revenit, dar nu s-a mai obosit să mă viziteze. Probabil că s-a încurcat cu altcineva. Mai bine nu-mi reveneam din comă… mai zise tânăra îndurerată.

— Nu vorbi aşa, Linda! Viaţa e un dar de preţ de la Dumnezeu. Nu poţi să nu te bucuri de el!

— Poate că ai dreptate, dar cum voi trăi eu de-acum încolo?

— Cu ajutorul meu, îi scăpă lui Max o afirmaţie destul de hazardată, date fiind împrejurările. Vreau să spun că voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a te ajuta să te refaci.

De la o zi la alta, starea sănătăţii pacientei devenea din ce în ce mai bună. După circa o săptămână, dr. Kramer o găsi în sala de mese, unde ajunsese – aşa cum dorise – pe propriile picioare, dar sprijinită de asistenta Rollins cu care se împrietenise.

— Din câte văd eu, ţi-ai propus să ne părăseşti, îi zise Max cu reproş în glas, desigur, în glumă.

— Problema e că nu ştiu cum mă voi descurca singură în casa părinţilor mei.

— Ţi-am spus că voi fi alături de tine, Linda. Nu-ţi face griji de pe acum. Mai bine concentrează-te asupra confruntării cu boala de care încă nu ai scăpat.

— Ştii, doc, m-am gândit mult la fostul meu logodnic şi încep să-mi dau seama că nu este atât de vinovat faţă de mine precum am considerat la început.

— Ce vrei să spui?

— Că e mai bine că nu ne-am căsătorit. Nathan nu este un tip atât de profund pe cât mi-aş fi dorit eu, iar mariajul nostru s-ar fi transformat repede într-un fiasco. Dar să lăsăm asta! Sunt foarte curioasă ce s-a întâmplat cu casa primită drept moştenire. Oare mi-au luat-o între timp, dat fiind că era ipotecată?

— Nu. Miller a suportat toate cheltuielile, inclusiv pe cele legate de spitalizare.

— Ce-ţi spuneam? Are un suflet bun, însă asta nu e suficient, din păcate… Mă ajuţi să mă întorc în salon?

— Te simţi bine?

— Nu ştiu ce să-ţi răspund?! Mi s-a făcut somn şi am ameţeli. Poate o fi de la medicamente sau de la oboseală. Dacă voi dormi vreo două ore, cu siguranţă că îmi voi reveni.

Într-adevăr, când se trezi, Linda se simţea mult mai bine. La scurt timp îşi făcu şi Max apariţia. Nu voia s-o lase singură, mai ales în acele momente dificile pe care le traversa.

— Cum ai dormit?

— Pe o parte, cu o mână sub cap, glumi ea.

— Mă bucur! Să-ţi aduc ceva de mâncare?

— Nu. Cred, însă, că mi-e sete.

După ce bău sucul de portocale oferit de Max, fata îl întrebă:

— Doc, eşti căsătorit?

— Am fost, dar mi-a trecut. De ce mă întrebi?

— Aş vrea să ştiu mai multe despre tine. Vrei, nu vrei, eşti cel apropiat om pe care-l am pe lumea aceasta.

— Poate altă dată, însă mă bucur că mă consideri un prieten. Apropo, aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu cineva, adăugă psihiatrul, părăsind încăperea.

Peste cinci minute se întoarse în compania altui bărbat în halat.

— Ţi-l prezint pe dr. Joseph Dutton! El este cel care ţi-a îngrijit toate rănile suferite în urma accidentului.

— Mulţumesc pentru tot ce aţi făcut ca să mă salvaţi, doc! rosti Linda cu sinceritate.

— Mă bucur să te văd înzdrăvenită! Sconcsul ăsta nu mi-a spus o vorbă despre revenirea ta spectaculoasă până alaltăieri, când ieşeam din tură. Ieri am fost liber şi abia astăzi am venit din nou la spital. Cum te simţi?

— Destul de bine, dacă nu ţin cont de slăbiciunea care mă împiedică, deocamdată, să fiu la fel de vioaie

cum eram înainte.

— Asta e bine. Când o să ieşi într-o seară la restaurant, nu uita să mă inviţi şi pe mine!

— S-a făcut!

Jo îşi luă rămas bun şi părăsi rezerva pentru a-şi vizita alţi pacienţi.

— Simpatic doctorul Dutton! aprecie Linda în urma acestuia.

— Mi-e prieten, zise Max cu o oarecare mândrie în glas. Poate cel mai bun din acest spital. Mă pot aşeza lângă tine pe pat? o întrebă psihiatrul, după ce puse un CD cu muzică de Strauss.

— Până acum îmi cereai voie? Eu zic că îţi revine acest drept, după eforturile pe care le-ai depus pentru readucerea mea în simţiri, nu crezi?

— Nu, Linda. Asta este profesia mea. Era datoria mea să te ajut.

— Din câte am aflat, aprecie fata cu îndrăzneală, punându-şi mâna pe a lui, ai făcut mai mult decât un medic obişnuit care are grijă de o pacientă.

— Ce vrei să spui?

— Că ai pus mult suflet în munca ta şi ai fost printre puţinii care au crezut că mă voi însănătoşi.

— Zgripţuroaica de Fiona trebuie să mă fi turnat!

Niciodată nu-şi poate ţine gura…

— Sper că n-ai s-o cerţi, doc. E o fată cu un suflet mare, să ştii!

Acum el îi ţinea mâna, mângâind-o din obişnuinţă, aproape fără să-şi dea seama ce făcea. Gestul său avu darul de a o linişti Linda şi asta îl umplu de încântare.

Când aria se termină, el se ridică şi opri aparatul.

— Vrei să pun altă muzică?

— Cred că e suficient pentru astăzi.

Bărbatul îşi ocupă iarăşi locul pe pat, alături de ea, iar Linda îi întinse din nou mâna sa, tânjind după calda lui atingere.

— Din câte observ, ţi s-a făcut somn. Astăzi voi pleca şi eu acasă mai devreme. Dar mai înainte aş vrea să te întreb ceva.

— Te rog!

— Îţi aduci aminte unele lucruri de când te aflai în comă?

— Te referi la lucruri reale? La gesturi şi alte chestii dintr-astea?

— Da.

— Doar frânturi. Îmi amintesc, spre exemplu, cum îmi dezmierdai părul înainte de culcare. N-ai vrea

s-o faci şi acum, doc?

Din cale-afară de înduioşat, el o mângâie cu tandreţe, după care îi ură „somn uşor” şi părăsi salonul fericit.

X.

Primul sărut

— Max, acum nu mai am nicio îndoială! îl luă din scurt dr. Dutton a doua zi de dimineaţă.

— Iarăşi vrei să mă tachinezi?

— Nu, dar evoc o realitate. Tu ai făcut o pasiune pentru Linda şi – fie-mi iertat acest gând! – nu te condamn.

— Trebuie să recunosc, nu-i aşa? Nu mă mai pot ascunde.

— Exact. E cât se poate de vizibil, aşa că recunoaşte!

— Ei bine, prietene, cu riscul de a-mi pierde licenţa, să ştii că m-am îndrăgostit de ea.

— Atâta timp cât fata nu te reclamă, iar tu nu te sui peste ea în patul de spital, nu văd cum s-ar putea afla…

— De ce eşti mitocan? Mă vezi tu în stare să fac aşa ceva?

— După felul în care-mi vorbeşti, da, râse Dutton, depărtându-se de amicul său. Diseară poate bem o bere împreună.

— De acord. Treci pe la mine înainte de plecare. Vreau să spun pe la…

— … Lasă că ştiu eu unde te găsesc!

Linda era foarte veselă în acea dimineaţă.

— Bună, doc, cred că săptămâna viitoare va trebui să-mi dai drumul acasă. Mă simt în formă!

— Nu ştiu dacă va fi exact cum spui tu, însă n-am nimic împotrivă. Chiar mă bucur.

— Ai să vezi!

— Oricum, va trebui să-ţi continui tratamentul cu stricteţe până când cheagul de sânge de pe creier se va resorbi în totalitate.

Nu peste o săptămână, ci exact după unsprezece zile, Linda părăsea spitalul, fericită că „înviase”. Maximilian Kramer o conduse cu maşina acasă, ajutând-o să transporte puţinele lucruri strânse în lunga sa perioadă de internare.

— Nici nu ştii ce emoţii mă încearcă, doc! Oricum, e atât de bine acasă!

— Dacă vrei, dau un telefon şi angajez o femeie care să-ţi facă puţină curăţenie pe-aici.

— Nu e nevoie. Fiona şi-a luat două zile libere ca să mă ajute, drăguţa de ea. Vine mâine dimineaţă.

— Asta înseamnă că aţi devenit prietene.

— O, da! Această fată m-a ajutat foarte mult şi îi sunt profund îndatorată.

— Bine, Linda, cum vrei tu. Dar, spune-mi, ce vei mânca diseară?

— Îmi vine mie o idee.

— Eu ziceam că poate mergem împreună la un restaurant…

— Ca să sărbătorim, în sfârşit, însănătoşirea mea? N-ar fi rău!

— Vin să te iau la 7.00 p.m?

— Da, e bine. Însă deontologia profesională îţi permite să ieşi cu o pacientă?

— În interesul vindecării ei complete, da.

— Şi acesta este singurul motiv pentru care vrei să ieşim împreună?

— Nu, răspunse Max după o scurtă ezitare, dar cine poate afla întregul adevăr?

— Ha, ha, ha! Asta cam aşa e, doc. Nimeni. Sau aproape nimeni…

— Atunci te las! Ne vedem la 7.00. Şi nu-mi mai spune doc, bine? Persoanele apropiate mi se adresează cu Max.

Cu o punctualitate de invidiat, psihiatrul sună la uşa casei de pe Pickard Street nr. 19, cu zâmbetul pe buze, iar când fata deschise, îi dărui un buchet de flori de câmp.

De bucurie, ea îi sări de gât, sărutându-l pe amândoi obrajii.

— Îţi mulţumesc din suflet, Max! Iartă-mi această ieşire, însă n-am avut prea multe ocazii în viaţa mea să primesc flori.

— N-am de ce să te iert. Chiar mi-a plăcut!

— Da? Mă bucur!

— Ei, eşti gata de plecare?

— Stai numai puţin, să-mi iau o jachetă. La întoarcere va fi ceva mai rece ca acum.

Când reveni şi după ce închise uşa, doctorul îi vorbi din nou:

— Am uitat să te întreb dacă-ţi place peştele.

— La nebunie! Dar după câte perfuzii am făcut în ultima vreme, cred că aş fi capabilă să mănânc şi un cal întreg.

— Am rezervat o masă la „Faulkner's”. Ai mai

fost vreodată acolo?

— Cred că glumeşti! Bineînţeles că n-am fost.

Dr. Kramer conducea automobilul său Rover cu prudenţă, fără a se grăbi. Rezervarea fusese făcută pentru ora 7.30 p.m. Aşa că mai aveau câteva minute bune la dispoziţie.

Linda sorbea din priviri clădirile, copacii, iarba şi pe toţi oamenii pe care-i lăsa în urmă, bucurându-se de fiecare detaliu al metropolei. Nici mizeria adunată peste zi n-o deranja; dimpotrivă, i se părea atât de familiară, încât aproape că o îndrăgea.

Nu mai era mult şi se întuneca. Soarele deja. Apusese, iar norii se risipiseră după ploaia de la prânz, care ţinuse mai mult de o oră.

Ajunşi la restaurant, Max parcă maşina şi îşi ajută pacienta să coboare. Apoi, la braţ, se lăsară conduşi de un chelner până la masa ce le fusese reţinută.

— Ai vreo preferinţă anume? o întrebă bărbatul înainte de a comanda.

— Nu. Mănânc orice, numai să fie mult şi bun!

— Atunci am să comand eu, i se adresă el chelnerului. Câte o porţie dublă de şalău pane bine prăjit, iar ca garnitură, cartofi prăjiţi stinşi cu sare şi

oţet. Mai aduceţi şi două castronaşe cu ceapă murată, iar la felul doi vom servi tot peşte: calcan cu lămâie şi garnitură de legume asortate.

— Ce doriţi de băut? întrebă ospătarul.

— Ce ne recomandaţi la această cină?

— Un „Chablis” din anul 1995, dacă-mi permiteţi. Merge la fix cu preparatele comandate de dumneavoastră!

— Atunci aşa să fie!

Pe parcursul bogatei mese, Max încercă în mai multe rânduri să poarte o discuţie cu Linda, însă acest lucru se dovedi a fi imposibil. Fata se afla în permanenţă cu gura plină şi era incapabilă să răspundă la întrebările lui, darmite să poarte un dialog. Abia când nu se mai afla nimic în farfuria din faţa ei, iar suportul special era plin cu oase fără pic de carne pe ele, domnişoara Oliver se declară mulţumită.

— Max, dacă acum îmi mai comanzi şi o îngheţată triplă, să ştii că n-am să te uit toată viaţa!

Ospătarul turnă din nou vin în pahare şi îşi notă următoarea comandă.

Linda savură îngheţata mult mai încet şi, uşor ameţită din pricina băuturii consumate, deveni ceva mai volubilă ca înainte.

— M-am înroşit la faţă, nu-i aşa?

— Puţin. Nu uita să-ţi iei medicamentele după ce termini de mâncat, bine?

— Am vreo şansă să uit, cu tine alături?

— Niciuna, îi zâmbi Max, din ce în ce mai fericit pentru faptul că erau împreună. Cât de mult visase la o asemenea seară…

— Aş vrea să te întreb ceva şi te rog să nu te eschivezi ca prima dată, doc!

— Parcă era vorba că-mi vei spune Max…

— Bine, Max. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat cu căsnicia ta.

— Dar nu este niciun mister, crede-mă! E o istorie cât se poate de banală.

— Ador poveştile banale şi telenovelele. Îmi spui?

— M-am căsătorit cu un manechin care avusese un… accident de circulaţie.

— Deci, este un obicei al tău să le faci curte pacientelor…

— Eram sigur că ai să spui astă!

— Am glumit, ştii bine!

— Nu, draga mea! Nu mă îndrăgostesc de toate pacientele mele, dar luându-vă în calcul doar pe ea şi pe tine, ai dreptate.

— Ce i s-a întâmplat?

— A fost lovită de o maşină, suferind o uşoară fractură de bazin. După cinci zile de spitalizare, mă îndrăgostisem de ea, iar după alte două luni ne căsătoream. Ţi-am spus, e o poveste cât se poate de banală.

— Nu te-am contrazis nici măcar o secundă. Continuă, deci, cu nepotrivirea care a generat divorţul vostru.

Nepotrivire este exact cuvântul care se… potriveşte perfect în acest context. Ea voia să se distreze 365 de zile pe an, iar eu aveam o profesie de care nu mă puteam despărţi. Ea dorea să fim mereu împreună, iar eu aveam destul de mult de lucru la spital. Eu îmi doream copii şi un cămin liniştit, iar ea era ahtiată după viaţa zbuciumată de noapte şi după călătorii. Într-un cuvânt, deşi ţineam unul la celălalt – vreau eu să cred – am fost nevoiţi să ne separăm. Apoi, divorţul n-a mai fost decât o formalitate. Cam asta ar fi tot.

— Atât? Sinceră să fiu, mă aşteptam la o istorioară mult mai tristă, zise Linda dezamăgită. Cu decepţii, împăcări şi certuri, cu situaţii limită şi alte asemenea.

— Vrei să spui, ca în telenovele, nu?

— Exact.

— Ei bine, lucrurile s-au petrecut exact aşa cum ţi le-am relatat. Fără prea multe regrete şi fără tragedii ori decepţii.

— Prin urmare, nici nu ai apucat bine să te simţi un om căsătorit, că ai şi redevenit burlac.

— Întocmai. Linda, mai vrei să luăm o sticlă de vin sau crezi că este suficient?

— Ce mă sfătuieşte doctorul?

— Că una a fost de ajuns.

— Atunci, sunt de acord cu el.

La despărţire, în faţa casei, Linda îşi lipi buzele de ale lui, iar Max o strânse în braţe, fără a întâmpina vreun gest de rezistenţă din partea ei. Apoi îi mângâie părul şi îi ură noapte bună, dispărând în noapte.

Oare m-am îndrăgostit de acest bărbat minunat? se întrebă tânăra, urmărindu-l cu privirea. În orice caz, este un om extraordinar! Fără el, poate că şi acum aş fi zăcut pe patul de spital, cu prea puţine şanse de a-mi reveni vreodată. Dar nu asta e ceea ce mă atrage la Max în primul rând. Este un tip atât de special şi m-am obişnuit atât de mult cu el, încât sunt convinsă că nu mă înşel atunci când spun că îmi este

foarte drag. Oricum, cel puţin în momentul actual, nu-mi pot imagina viaţa fără el!

XI.

Singuri în cabană

— Bună dimineaţa, frumoaso! Te-ai trezit sau încă dormi, căci ai o voce cam somnoroasă?

— Sunt în picioare de o jumătate de oră. Mă simt atât de bine acum, când toate lucrurile sunt la locul lor, iar casa e curată! Fiona Rollins a făcut minuni, nu altceva!

— Mă bucur pentru tine!

— Am şi o veste proastă, din păcate. În curând va trebui să-mi vând locuinţa şi să-mi cumpăr una mai modestă. Asta e prea mare, iar ratele pe care le am de plătit la bancă sunt de-a dreptul împovărătoare pentru o singură persoană. M-am gândit bine, dragule. N-am ce face cu ditamai locuinţa.

— Cum crezi, însă gândeşte-te de două ori înainte de a luă o decizie definitivă!

— De două ori? Vrei să spui de o sută sau de o mie de ori. Să ştii că am făcut-o deja. E singura

alternativă.

— Tu ştii mai bine. De fapt, să-ţi spun de ce ţi-am telefonat. Ce-ai zice de o excursie de două zile şi jumătate în munţii Cambrieni? Zburăm cu avionul până la Wolverhampton, apoi închiriem o maşină până la o cabană pe care şi-a construit-o acolo dr. Dutton. În total, nu cred că facem mai mult de trei ore.

— Ar fi minunat, Max! Din partea mea poţi procura deja biletele. Cum aş putea refuza o asemenea invitaţie?

— Atunci rămâne stabilit. Vineri dimineaţa plecăm şi ne întoarcem duminică seara.

— Perfect! Abia aştept să plecăm!

— Şi eu la fel.

— Apropo, m-a sunat Nathan.

— Şi? întrebă psihiatrul cu sufletul strâns.

— A început să se bâlbâie în legătură cu viitoarea sa căsătorie.

— Şi tu ce i-ai zis?

— I-am urat casă de piatră, asigurându-l că nu-i port niciun fel de ranchiună, ba chiar i-am mulţumit pentru tot ce a făcut pentru mine. De ce să nu recunosc, fără el, astăzi nici n-aş fi avut unde să-mi aşez capul. I-am rămas îndatorată, ce mai!

— Probabil că aşa e. Tu ştii mai bine. În concluzie, vin poimâine dimineaţă să te iau. Diseară intru de gardă, aşa că, din păcate, nu ne mai putem vedea până la plecare.

— Nu-i nimic. În tot acest timp, mă voi gândi la tine. Te sărut!

În prima seară petrecută la cabana lui Jo, cei doi gătiră împreună şi depănară poveşti în faţa focului din soba sufrageriei.

— Mâine plecăm hai-hui pe munte? îl întrebă ea, căscând fără să pună mâna la gură.

— Plecăm, dar nu hai-hui, ca să nu ne rătăcim. Vom lua o hartă cu noi şi o vom ţine numai pe poteci umblate. Acum, să mergem la culcare! Eu dorm aici, în faţa focului, iar tu du-te în dormitorul de la etaj. Dacă vrei, mai poţi pune câteva lemne în sobă, ca să ţină până dimineaţa.

— Bine, Max. Mă conduci? îl întrebă ea, pe jumătate adormită.

— Bineînţeles.

Bărbatul îi oferi braţul, însă ea îl cuprinse pe după gât, lăsându-se sprijinită de talie. Când ajunseră în cameră, îl rugă să-i facă patul, după care îl îmbrăţişă cu dragoste.

— Max, eşti atât de bun cu mine, încât nu ştiu cum te-aş putea răsplăti vreodată!

— Nu-ţi face griji! Vei reuşi tu în cele din urmă. Nu sunt un tip pretenţios.

După aceste vorbe, gura lui o căută pe a ei cu delicateţe. Linda se ridică puţin pe vârfuri şi îi savură buzele, ca în cele din urmă să i le deschidă, senzual, cu limba. Apoi suspină de plăcere şi îl strânse cu putere în braţe.

— Oh, Max, mi-a fost atât de dor de ţine de când am părăsit spitalul!

Pasiunea fetei îl speria şi îl înfiora în acelaşi timp. Îşi aminti de corpul ei, pe care îl văzuse adeseori complet dezbrăcat, şi abia se putu abţine să nu facă dragoste cu ea chiar în acel moment. Simţea o profundă satisfacţie interioară, însă se temea ca excitarea lui să nu genereze gesturi sau fapte pe care, mai apoi, le-ar fi putut regreta amândoi.

— Te vreau, Max! scânci Linda, simţind că se contopea cu fiinţă lui.

— Şi eu, draga mea, dar poate că nu este momentul cel mai potrivit pentru asta. Mai bine hai să ne gândim până mâine! Noaptea este un sfetnic bun.

Doctorul nu voia ca între ei să existe nici cea mai

mică umbră de îndoială atunci când va sosi momentul să facă amor. Totul trebuia să vină de la sine şi amândoi să fie pe deplin conştienţi că vor să aibă o relaţie durabilă, bazată pe o dragoste sinceră şi pură. Nu încăpea nicio urmă de dubiu în privinţa sentimentelor lui. El o iubea fără niciun fel de rezerve. Dar oare ea îi împărtăşea dragostea?

— Ba eu cred că este un moment favorabil, îl contrazise fata, luându-i o mână şi aşezând-o pe sânul ei stâng. Simţi cum îmi zvâcneşte inima de dorinţă?

— Simt, iubito! – îndrăzni Max să-i răspundă – însă acum suntem destul de obosiţi. Ar fi mai bine să ne odihnim. Şi mâine e o zi!

Cu toate că o refuzase cu delicateţe, mâna lui neastâmpărată nu se putuse abţine să nu mângâie sânul ce-i fusese oferit cu dragoste. Ba chiar îl strânse încetişor de câteva ori, ca apoi să-l abordeze pe celălalt în aceeaşi manieră. Sfârcurile fetei se făceau simţite prin pulover în palmele lui, iar bărbatul observă cum se excita din ce în ce mai tare.

Cum să nu te doresc? îşi zise el în gând, sărutând-o din nou cu pasiune. Poate că vreau să o facem mai mult decât îţi doreşti tu, însă cu cât vom aştepta mai mult, cu atât va fi mai bine. În sfârşit,

printr-un remarcabil efort de voinţă, reuşi să se dezlipească de ea şi o întrebă:

— Te dezbraci sau te culci aşa? La noapte poate fi destul de frig.

— Dacă nu vrei să dormi cu mine, atunci nu mă mai dezbrac, urâciosule! îi răspunse Linda fără supărare în glas.

Era destul de obosită, cu toate că nu voia s-o recunoască.

Max o ajută să se întindă în pat, o înveli şi o sărută din nou pe ochi, pe nas, pe urechi şi apoi pe gură.

— Noapte bună, dragostea mea! îi ură el, după care începu s-o mângâie pe păr, aşa cum o mai făcuse în nenumărate rânduri.

Ea îi răspunse neinteligibil şi adormi ca la comandă sub delicatele lui alintări, după ce îi sărută mâna care îi făcuse şi continua să-i facă atâta bine.

Dimineaţa, Max se trezi sărutat cu patimă de Linda, ce îl îngrămădise pe acea canapea strâmtă, pe care el dormise, de altfel, destul de confortabil.

— Dacă nici acum nu vrei să facem dragoste – îi spuse ea, zâmbindu-i şmechereşte – eu zic că ar fi cazul să te scoli. Programasem o drumeţie, nu-i aşa?

— Vrei să spui că ai aceleaşi gânduri ca aseară, draga mea? o întrebă el somnoros şi plăcut surprins.

— Îmi pare rău că nu ţi-ai dat seama până acum ce fel de om sunt! Eu nu-mi schimb principiile şi ideile de la o zi la alta, aşa să ştii, nesuferitule!

În loc de Vreo obiecţie sau de vreo remarcă, Max o sărută cu dragoste, după care sări în picioare.

— Atunci, să ne pregătim de drum!

Petrecură împreună o zi minunată, întorcându-se la cabană pe înserat. Cele zece sandvişuri pe care ea le pregătise dimineaţa le ţinură de foame întreaga zi, dar acum erau flămânzi cu adevărat.

— Linda, eu pregătesc un grătar în curte, iar tu dezgheaţă carnea până atunci!

— Aşa voi face, stăpâne! răspunse ea în glumă. Mi-e o foame de mor!

— Ţi-ai luat medicamentele la prânz?

— Am uitat, dar le voi lua diseară, după cină. Chiar acum mă duc să mi le pregătesc, ca nu cumva să uit încă o dată de ele.

Deşi era destul de rece, noaptea promitea să fie foarte senină, aşa că hotărâră să mănânce afară.

Mai apoi, când totul fu strâns şi spălat, cei doi se aşezară în faţa sobei din sufragerie, pentru un ultim

pahar de vin.

El stătea pe o blană de urs, rezemat de o canapea, iar ea i se cuibărise la picioare, sorbind cu înghiţituri mici din pahar.

XII.

Linda recidivează

— Poate că n-ai să mă crezi, Max, însă eu am visat toată viaţa la un bărbat ca tine!

Impresionat de cele ce auzea, bărbatul aşeză paharele pe o măsuţă şi o ridică pentru a ajunge cu buzele la părul ei. Imediat după aceea, ea îl privi fascinată şi începu să-i descheie nasturii cămăşii, privindu-i goliciunea cu încântare. Îl sărută apoi pe gură, coborând încet spre gât şi explorând cu buzele înfierbântate fiecare centimetru al pieptului său viril.

La un moment dat, fu încercată de o senzaţie de jenă şi îşi spuse în gând: Oare nu ţi-e ruşine, Linda Oliver, să îl doreşti pe acest bărbat cu atâta neobrăzare?

Totuşi, îl voia atât de mult!…

Îşi scoase şi ea puloverul, rămânând numai într-

un maiou subţire şi destul de transparent, după care îşi lipi pieptul de al lui şi amândoi se pierdură într-un sărut prelungit.

— Te iubesc, Linda! M-am îndrăgostit de tine în nopţile în care te vegheam şi mi-am jurat să te fac fericită într-un fel sau altul.

— Şi eu cred că sunt îndrăgostită de tine, Max! De fapt, sunt aproape sigură. Dar ce-ai vrut să spui cu „într-un fel sau altul”?

— Adică, să te văd fericită ori în braţele mele ori într-ale altcuiva, numai fericită să fii!

— Eşti atât de bun cu mine! îi zise ea mişcată, mângâindu-i obrazul şi sărutându-l cu patimă. Te vreau, doc! mai suspină Linda şi urmări conturul buzelor lui cu vârful limbii.

Din pricina excitării, tânăra abia mai putea respira. El o depărtă puţin, îi ridică maioul şi îşi strecură o mână dedesubt, prinzându-i un sân în cupa palmei.

Linda rămase goală până la brâu de bunăvoie şi îl prinse pe Max de ceafă, împingându-l cu tandreţe spre pieptul ei şi lăsându-se sărutată.

Impresionat de fermitatea superbilor sâni ce îi erau oferiţi cu generozitate şi dezinvoltură, bărbatul îi

alintă cu gingăşie, muşcând cu buzele mugurii aceia înfloriţi pe care îi adora.

Ea simţi că inima îi era gata să explodeze şi ardea de nerăbdare să se contopească cu întreaga lui fiinţă. De aceea, se smulse din îmbrăţişarea lui şi, la lumina focului ce ardea în sobă, îşi scoase pantalonii de trening, întinzându-se pe canapea.

Era atât de frumoasă, aşa cum stătea în faţa lui numai în slip, încât el simţi că mintea i-o luase razna, aducându-l în situaţia de a nu mai fi stăpân pe propriile reacţii. Îşi scoase la rândul lui pantalonii şi se aşeză în genunchi lângă canapea, pentru a-i săruta trupul zvelt care, nu peste mult timp, urma să fie al lui în totalitate.

— Vino, dragul meu! îi şopti Linda înfierbântată şi îl prinse de claia de păr care se afla în mare dezordine.

El se ridică pentru a se sui alături de ea şi o sărută din nou pe gură, după care îi mărturisi:

— N-am iubit în viaţa mea pe cineva aşa cum te iubesc pe tine! Cred că este imposibil ca vreun om să iubească mai mult!

Mâna ei se plimba peste spatele gol al lui Max, iar dinţii îi prinseră lobul urechii.

— Iubeşte-mă, doc!

Oricum, el nu mai era în stare să reziste tentaţiei de a o avea. Cei doi, purtându-se ca nişte adolescenţi îndrăgostiţi, se debarasară şi de ultimele obiecte de lenjerie ce îi mai despărţeau şi se încleştară unul într-altul cu o pasiune nestăvilită.

În scurt timp, în foarte scurt timp, savurară împreună extazul ce le traversă trupurile, după care rămaseră îmbrăţişaţi un sfert de oră.

— A fost minunat, Max! vorbi Linda într-un târziu. Exact aşa cum m-am aşteptat să fie.

— Îţi mulţumesc, iubito, pentru darul pe care mi l-ai făcut!

— Ba nu! Eu îţi mulţumesc, doctore! Eşti cel mai minunat om de pe pământ!…

Un singur lucru avea să le umbrească fericirea. Linda uitase şi în acea seară să-şi ia medicamentele, cu toate că şi le pregătise din timp pe noptieră…

A doua zi de dimineaţă, Max fu cel care se trezi primul. Ea dormea încă întinsă pe spate, răsuflând uşor pe gură. Se duse la bucătărie în vârful picioarelor, ca să nu o trezească, şi pregăti micul dejun. Când fotul fu gata, îşi consultă ceasul.

E ora 9.00 deja, vorbi el ca pentru sine. Trebuie

să te scoli, puturoaso! E o zi minunată şi e păcat să nu ieşim din cabană.

Linda încă dormea. Max se apropie de ea, îi sărută buzele cu tandreţe şi îi şopti la ureche:

— E ora prânzului, dragostea mea! A venit vremea să te trezeşti!

Dar tânăra dormea atât de profund, încât nu schiţă nici cel mai mic gest că i-ar da ascultare.

— Hei, Linda! o zgâlţâi psihiatrul de umăr, mai încet la început, apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce îngrijorarea punea stăpânire pe el. Linda! Trezeşte-te, pentru Dumnezeu!

Dar fata continua să respire inertă, până când deschise nişte ochi inexpresivi ce priveau în gol.

Doctorul văzu medicamentele de pe noptieră şi înţelese. Pacienta şi amanta lui uitase să-şi ia doza vitală de litiu!

Se repezi disperat în sufragerie, îşi căută mobilul prin bagaje şi îl activă. Apoi formă numărul de telefon al prietenului său, plimbându-se de colo-colo prin cameră din cale-afară de nervos.

— Jo, tu eşti?

— Da, amice, cine altcineva? Cum vă distraţi?

— Din păcate, Linda a căzut iarăşi în comă. Sunt

disperat… Nu ştiu ce să fac…

— Îngrozitor! înţelese dr. Dutton care era situaţia. Ce ai de gând? Vrei s-o aduci din nou la spital?

— În niciun caz. O voi duce la mine acasă şi îi voi angaja o asistentă care să o vegheze în lipsa mea. Trebuie neapărat s-o readuc la viaţă. Nici nu ştii cât era de fericită, Jo!

— Te cred, amice, dar cum te vei descurca cu transportul?

— Am să te rog pe tine să mă ajuţi. Mergi la o companie aviatică şi închiriază un elicopter în numele meu. Voi suporta eu toate cheltuielile.

— N-ar fi de preferat un aparat de zbor ambulanţă?

— Şi ce voi spune dacă voi fi întrebat? Că mi-am sedus pacienta şi am dus-o la munte, dormind cu ea în aceeaşi cabană? Nu se poate!

— Înţeleg. Bine, să văd ce pot face. Îţi telefonez dacă rezolv ceva.

— Te rog să te grăbeşti, Jo! N-am să uit ce faci pentru mine!…

Peste o oră, dr. Dutton îşi sună prietenul, anunţându-l că elicopterul a plecat deja spre ei.

— Cred că într-o oră şi jumătate, maximum două, ajunge acolo. Suie-te pe casă şi atârnă o cârpă de antena TV. Aşa am convenit cu pilotul, ca să poată ateriza la sigur. Apoi te aştept eu pe helioportul de lângă Heathrow. Succes!

— Îţi mulţumesc din inimă, Jo! Voi face exact cum mi-ai spus.

Cei doi prieteni o aduseră pe Linda la Londra aproape de lăsarea serii. O transportară în dormitorul lui Max şi coborâră apoi la parter pentru a se sfătui.

— Ai încredere în Fiona Rollins?

— Am. Linda s-a împrietenit deja cu ea, răspunse Max.

— Aşteaptă un telefon de la mine şi o pot chema ca să ne ajute. Ce zici?

— În regulă.

— Vom avea nevoie de nişte perfuzii şi de medicamente.

— Scrie-mi tu o reţetă şi mă duc chiar acum să le cumpăr.

— Nu e nevoie. Trec eu pe la farmacie şi pe urmă o rog pe asistentă să le aducă. După ce îi telefonez, mă duc până la ea acasă şi îi explic care este situaţia, ca nu cumva să ne dea de gol.

— Ai dreptate, Jo! E mai bine aşa. Dumnezeule, dar te-am băgat şi pe tine în această încurcătură!

— Nu-ţi face griji din cauza asta. O vom scoate noi la capăt într-un fel. Poate că recăderea pe care a suferit-o Linda nu va dura atât de mult timp ca prima comă.

— Şi eu sper asta din suflet.

— Totuşi, în organismul ei există acum o însemnată cantitate de litiu, nu?

— Ai dreptate! Voi recurge la acelaşi tratament ca prima dată. Mai întâi cu doze mici, apoi din ce în ce mai mari, până când îşi va reveni complet.

O oră mai târziu, asistenta Fiona Rollins îşi făcu apariţia în locuinţa psihiatrului Maximilian

Kramer de pe Pratt Street. Înţelesese imediat despre ce era vorba şi, cum era liberă, se oferi să stea cu prietena ei până noaptea, când avea să se întoarcă doctorul de la treburile sale.

— Fiona, ar mai fi o problemă.

— Care, domnule?

— Am de gând să angajez o asistentă pentru supravegherea în permanenţă a Lindei, atâta timp cât eu sunt plecat. Cunoşti vreo persoană care ar putea fi interesată?

După câteva clipe de gândire, femeia îi răspunse:

— Am o idee! Dacă mă ajutaţi cu o vorbă unde trebuie, adică la administraţia spitalului, ca să mi se acorde concediul de odihnă pe acest an, mă voi ocupa eu de prietena noastră.

— Dar e o idee excelentă! se entuziasma Max, uitând pentru moment de tristeţea care-l apăsa din pricina recidivei suferite de Linda. Am să văd ce pot face chiar astăzi. Voi da o fugă până la „St Thomas”.

— Ar fi încă o problemă, doc! remarcă Fiona, în vreme ce îşi instala cartierul general în apropierea bolnavei. Cred că nu o să vă supăraţi dacă bat vreo două cuie în perete, pentru a atârna perfuziile de ele.

XIII.

Sărbătoarea femeilor

Trecuseră două luni de la căsătoria ei cu Polemon Limantis şi totul decurgea mai bine decât se aşteptase. Aspasia se putea declara fericită fără niciun fel de prefăcătorie, deoarece soţul ei era un om minunat şi foarte atent cu ea.

Tesmoforiile se apropiau, iar toate familiile

înstărite din Atena făceau pregătirile necesare pentru a întâmpina cum se cuvine această sărbătoare rezervată în exclusivitate femeilor.

După manifestările care aveau să se desfăşoare în agora cetăţii, Aspasia primise îngăduinţa de la soţul ei cel tolerant să organizeze în casa lor şi un fel de symposion (banchet, întrunire între băutori – n.t.), la care urma să se consume şi puţină băutură regească. Cu alte cuvinte, licoarea fermecată produsă din rodul viţei-de-vie, căreia i se mai spunea şi „darul lui Dyonysos”.

— Asta să fie singura mea supărare! Nu ştiu ce mă făceam fără tine...

Femeile invitate de către déspoina casei urmau să se distreze cântând pe rând din liră şi din flaut, recitând versuri, povestind întâmplări hazlii, spunând ghicitori şi bârfind puţin, aşa cum îi stătea bine oricărei femei de lume. Câteva sclave aveau să danseze pentru invitate, iar doi sclavi pregătiseră anumite numere de acrobaţie şi jonglerie.

— Polemon, bine ai venit acasă! îşi întâmpine tânăra soţie bărbatul, surâzătoare.

— Bine te-am găsit, frumoasa mea! Dar de ce nu este pregătit sclavul Teramen să mă spele pe picioare

ca de obicei?

— Pentru că astăzi o voi face chiar eu.

— Dar tu nu trebuie să faci asta! Nu intră în sarcinile tale de soţie iubitoare.

— Ştiu, dar aşa vreau eu, pentru a te cinsti şi mai mult, stăpânul meu.

— Atunci, fie!

Ea aduse ligheanul cu apă şi se aşeză pe vine îi faţa scaunului pe care stătea el, descălţându-l de sandale şi începând să-i cureţe picioarele.

— Bărbate, mâine sunt Tesmoforiile! Am pregătit totul aşa cum se cuvine, după cum mi-ai dat voie. Vor fi 16 invitate în casa ta.

— Foarte bine. Atunci, eu o să întârzii, ca să nu vă stânjenesc, până la miezul nopţii, în casa unui prieten unde vom bea vin.

— Eşti atât de bun cu mine, soţul meu iubit!

— Mă bucur că eşti fericită şi aşa aş vrea să fii mereu!

A doua zi, înfierbântate de soarele prânzului, musafirele se strânseră în casa cinstitului Polemon, într-o încăpere spaţioasă şi răcoroasă. Erau deosebit de vesele, ceea ce demonstra că aşteptaseră această sărbătoare cu multă nerăbdare şi speranţă.

Pentru început, Aspasia le servi cu apă proaspătă şi rece, care a fost savurată cu satisfacţie de toate femeile măritate ce-i intraseră în casă. După aceea le oferi prăjituri şi începu distracţia.

Aşa cum se cuvenea, cea dintâi cântă gazda, la liră, apoi instrumentul fu trecut din mână-n mână celorlalte invitate. După un dans foarte animat al sclavelor Ifigia şi Saglia, fu servită masa, după cum era de altfel şi obiceiul bărbaţilor – ce aveau parte de mult mai multe sărbători şi ocazii de distracţii de-a lungul anului.

Se înserase deja când una dintre invitate propuse următorul joc:

— Să recite fiecare dintre noi câteva versuri, iar celelalte să numească autorul. Cea ale cărei versuri nu vor putea fi recunoscute va fi desemnată învingătoare şi se va bucura de cinstea tuturor. De acord?

Cum nimeni nu avu nicio obiecţie, întrecerea începu.

Se recitară versuri compuse de Simonide în cinstea lui Crios, atletul din Egina, imnul lui Cratinos, strofe din Alceu sau Sappho, apoi altele de Theognis, Kydias din Hermione, Anacreon şi Euripide. Dar toate

poeziile fură recunoscute fără greşeală de cele care le ascultau.

— Cine n-a Recitat până acum? întrebă o tânără soţie, rotindu-şi privirea prin încăpere spre femeile ce stăteau răstignite pe paturi, între perne.

— Eu, răspunse Aspasia, după o clipă de tăcere.

— Atunci, linişte! E rândul tău, cinstită déspoina, adăugă cea care vorbise mai devreme.

Stăpâna casei căzu pe gânduri o vreme, închise ochii pe jumătate şi, fără să-şi dea seama întocmai cum de-i ieşeau asemenea cuvinte din gură, începu să recite:

Viaţa asta-i ca un teatru
Iar noi suntem actorii ei.
Da, dar în celelalte teatre
Când urci pe scenă ştii ce vrei.

Pe când aici, pe scena vieţii.
Tu joci cu rolul neînvăţat
Şi nu există nici sufleorul
Să-ţi sufle când te-ai încurcat.

Rămase mute pentru o vreme, datorită frumuseţii

şi profunzimii versurilor, femeile începură să aplaude cu sinceritate, însă niciuna dintre ele nu recunoscu autorul. Nici n-aveau cum...

— Ne dăm bătute, Aspasia, rosti o doamnă într-un târziu. Cui aparţin aceste versuri?

— Nu cred că-l cunoaşteţi pe autor.

— Tu spune-l şi vedem pe urmă!

— Îl cheamă Shakespeare, se pomeni gazda vorbind, neştiind prea clar de unde cunoştea acest nume.

Femeile se uitară una la alta, ridicând din umeri a mirare.

— Nu cumva sunt scrise de tine şi nu vrei să recunoşti? încercă una să dezlege misterul.

— Pe toţi zeii, nu! Cum aş îndrăzni eu să fac aşa ceva?

— Şi-atunci, ce nume este acesta, căci sună destul de ciudat? întrebă cumnata ei, sora lui Polemon. E străin cumva?

— Da, e străin. Autorul provine tocmai din Albion, o ţară ce se află mult mai aproape de Roma decât de Elada...

Petrecerea se încheie cu puţin timp înainte de miezul nopţii. Imediat după aceea sosi acasă şi

Polemon, ce părea destul de vesel.

— Ei, cum v-aţi distrat, iubita mea nevastă?

— Minunat, stăpâne! îţi mulţumesc încă o dată pentru îngăduinţa ta.

— Dar, spune-mi, care a fost piesa de rezistenţă a acestei seri?

— O poezie pe care am recitat-o eu.

— O simplă poezie? se arătă surprins bărbatul. Scrisă de cine?

— Tocmai asta e problema! Scrisă de un locuitor al Albionului, de care n-am auzit în viaţa mea, dacă vrei să mă crezi…

— De crezut, te cred. Soţia mea nu minte. Da’ nu înţeleg. Dacă nici măcar n-ai auzit de el, cum de-i ştii versurile şi numele, oricare ar fi acesta?

— Habar n-am, stăpâne! Mi-a venit aşa, de-o dată, şi am început să recit. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine!

— Bine, nu te mai frământa. O să mai vorbim despre asta în zilele ce vor urma. Acum, să mergem la culcare! Mă simt destul de obosit.

Dimineaţa, Polemon Limantis se trezi primul.

— Hei, Aspasia, ţi-ai adus aminte unde ai auzit de poetul tău?

— Nu, stăpâne, din păcate, răspunse ea, cu toate că nu spunea tocmai adevărul.

— Bine, lasă! Altceva aş vrea să te întreb. N-ai primit niciun semn de la zei că urmează să dai naştere unui urmaş?

— Nu încă.

— Fie ca acest lucru să se întâmple cât mai curând, fiindcă sunt foarte nerăbdător, adăugă el, sărutând-o cu dragoste pe gură.

Femeia simţi cum se pierde în îmbrăţişarea care urmă şi îşi depărtă puţin picioarele. Îl voia aproape, cât se putea de aproape, al ei şi numai al ei pentru totdeauna.

XIV.

La peste două milenii distanţă

— Unde mă aflu? întrebă Linda buimacă din cauza unui somn prea îndelungat.

— La doctorul Kramer acasă, îi răspunse Fiona, începând să lăcrimeze de fericire că prietena ei îşi revenise din nou, după zece zile de comă.

Ameţită din pricina medicamentelor şi a stării în

care se aflase în ultima vreme, fata se aduna cu greu. Abia dacă îşi putea aminti cine era şi ce se întâmpla cu ea.

— Dr. Kramer? Ah, da, încep să-mi amintesc. Parcă eram undeva la munte, într-o cabană… Dar ce s-a întâmplat?

— Într-o dimineaţă, pur şi simplu nu te-ai mai trezit, iar psihiatrul a trebuit să te aducă la el acasă cu elicopterul.

Amintirile erau atât de confuze în mintea ei, încât Linda rememora întâmplările petrecute cu mare dificultate. În cele din urmă, o rugă pe asistentă:

— Fiona, te rog să nu te superi pe mine, dar aş dori să mă laşi puţin singură. Altfel nu mă pot concentra.

— Cum să mă supăr, draga mea? Şi aşa voiam să-i telefonez doctorului, după cum am fost instruită. Apoi îţi voi prepara o supă de curcan de o să te lingi pe buze. Dacă ai nevoie de mine, strigă-mă! Am un auz destul de fin.

Rămasă singură, Linda începu să se gândească tot mai asiduu la visul ei. Trăise în Grecia antică, de a cărei civilizaţie era pasionată, iar acum se afla în secolul al XX-lea, la sfârşitul mileniului. Cine putea

crede aşa ceva? Nici chiar ei nu i se părea prea verosimilă această poveste… Asta era una dintre problemele care o frământau.

Cea de-a doua consta în legătura ce se înfiripase între ea şi Max, la cabana de pe munte. Ţinea enorm la acest bărbat, care o salvase în două rânduri, şi ar fi fost oricând gata să-i cadă în braţe pentru totdeauna, ba chiar să-i fie fidelă pentru tot restul vieţii. Apoi îşi aminti de clipele de voluptate trăite împreună şi simţi fiori de plăcere pe şira spinării.

Cu toate acestea, fericirea ei era umbrită de nostalgia unor vremuri de mult apuse. Conştientiză faptul că în vis îl iubea pe Polemon Limantis mai mult decât orice pe această lume. Dragostea ei, aşadar, se împărţea între doi bărbaţi care erau separaţi în timp de peste două milenii. Bun. Dar ea unde se afla?…

Trecuse o oră şi jumătate, în care încercase să ţină piept frământărilor ei interioare nu uşor de stăpânit. În cele din urmă, Fiona îşi făcu apariţia în dormitor cu o cană de supă aburindă în mână. Mirosul o făcu pe pacientă să tresară şi să-şi dea seama că îi era o foame cumplită.

— Masa e servită, domnişoară!

— Mulţumesc! Dar până voi sorbi din această

ceaşcă, te rog să-mi mai aduci una! Dacă se poate mai mare…

— Mă bucur că ai poftă de mâncare, Linda! Am zburat! Ah, uitasem! Doctorul trebuie să sosească dintr-un moment într-altul.

Oare îl iubesc cu adevărat pe Max? se întrebă tânăra când rămase singură. Bineînţeles! E un om atât de special! Dar ce să mă fac oare cu această amintire abstractă a soţului meu grec, ce nu-mi dă pace?

— Bine ai revenit printre noi, draga mea! îi vorbi psihiatrul imediat ce intră în cameră, oferindu-i un bucheţel de flori de câmp.

— Hello, Max! Ce s-a întâmplat cu mine? întrebă Linda fără altă introducere.

— Ai căzut din nou în comă pentru că nu ţi-ai luat medicamentele într-o anumită zi. Sper că nu vei mai face aşa ceva a doua oară!

— Deci, din cauza lipsei de litiu am ajuns iarăşi dincolo…

— Ce vrei să spui prin „dincolo”?

— Am să-ţi povestesc, fii fără grijă! Câtă vreme am fost în comă?

— Zece zile.

— Atât de mult? aproape că strigă Linda

înmărmurită. Şi tu ai avut grijă de mine în tot acest timp?

— Împreună cu prietena ta, Fiona Rollins, care şi-a sacrificat concediul de odihnă pentru a te putea îngriji.

— Serios? înseamnă că trebuie să-i rămân profund recunoscătoare. Să ştii că chiar îi sunt, ca şi ţie, de altfel!

— Cu mine lucrurile stau cu totul altfel: eu sunt îndrăgostit de tine, dacă nu cumva ai uitat…

— Cum era să uit, dragul meu? N-am uitat, aşa cum îmi amintesc perfect că şi eu sunt îndrăgostită.

— Pot spera că de mine? o întrebă el, privind-o serios şi totuşi în glumă.

— Nu fi urâcios! Desigur că de tine! De cine altcineva?…

Linda îşi terminase supa şi căzuse din nou pe gânduri, tulburată din nou de visul ce îi înfiora întreaga fiinţă. Ar fi vrut să cunoască tot adevărul. Să afle ce se petrecea cu ea. Să i se spună de ce boală suferea şi să i se precizeze cum de ajunsese să aibă o dublă personalitate.

Nu cumva sufăr de schizofrenie? se întrebă ea înspăimântată, după care i se adresă binefăcătorului

ei:

— Max, trebuie să vorbim foarte serios despre unele lucruri… Viaţa mea s-a schimbat foarte mult după accidentul de maşină pe care l-am suferit, iar eu nu mă pot regăsi, oricâte eforturi aş face. Nu mai sunt la fel ca înainte şi asta mă sperie al naibii de tare. Sper să mă înţelegi!

— Doar de aceea suntem astăzi împreună! Ca să ne înţelegem şi să ne ajutăm unul pe celălalt. Vrei să-mi spui ceva despre care ţi-e teamă?

— Da. Dar nu acum. Poate mâine…

— Bine, cum vrei tu! Eu m-am înarmat cu suficientă răbdare încă din clipa în care te-am zărit în nesimţire întinsă pe patul de spital.

Dr. Kramer îi administra medicamente pe baze de litiu cu regularitate, apreciind că în maximum două zile Linda va fi pe propriile-i picioare.

Câtă vreme psihiatrul nu se afla acasă, Fiona îşi îngrijea cu devotament prietena, petrecând foarte mult timp în compania ei. Aşa ajunseră să-şi povestească una alteia vieţile şi să se apropie sufleteşte mai mult decât ar fi crezut vreodată.

— În seara asta voi pleca mai devreme, Linda. Cum se întoarce doc, am întins-o! Vreau să-mi cumpăr

ceva alimente, să spăl nişte lucruri şi să fac puţina curăţenie prin casă.

— Aha, deci mă părăseşti! glumi bolnava, după care amândouă începură să râdă amuzate de situaţia creată.

— Da, o voi face înainte să mă goneşti tu. Crezi că nu mi-am dat seama ce-ţi trece prin minte?…

Max se întoarse pe înserate, cu un bucheţel de floricele proaspete în mână.

— Cum se mai simte iubita mea? o întrebă el, după ce-i dărui buchetul şi depuse pe buzele ei un sărut de bărbat îndrăgostit.

— Mult mai bine ca ieri. Mâine am să gătesc împreună cu Fiona, poimâine voi ieşi la o scurtă plimbare, iar răspoimâine seară am să fac dragoste cu tine. Fii sigur că n-ai cum să scapi de asta!

El începu să râdă impresionat, după care o sărută, de astă dată cu pasiunea unui om amorezat până în vârful urechilor.

— Max! îl interpelă ea, după ce reuşi să respire din nou în voie. Te rog să te faci comod ca să stăm puţin de vorbă!

— Despre ceea ce m-ai prevenit deja?

— Da.

— Bine, atunci aşteaptă-mă maximum zece minute, până când fac un duş şi mă schimb în ceva mai lejer!

Oare ce va crede despre mine? se întrebă fata când rămase singură. Doar e specialist în domeniu. Va zice că sunt nebună dacă-i voi povesti visul ce mi se pare a fi cât se poate de real? Nu. Dacă mă iubeşte cu adevărat, aşa cum mi-a declarat-o în nenumărate rânduri, nu se va îndoi de cele ce-i voi spune.

— Te ascult cu cea mai mare atenţie! zise el, aşezându-se pe singurul fotoliu din dormitor, cu un pahar de whisky sec în mână.

— Max, tu crezi că eu sunt nebună?

— Linda, eu cred că tu eşti suferindă, însă asta e doar o treabă temporară.

— Totuşi, ceea ce mi s-a întâmplat mie să ştii că iese din tiparele normalităţii. Te previn!

— Când anume? Imediat după accidentul auto sau acum, după recăderea ta în comă? o întrebă el, mângâindu-i părul cu dragoste.

— Mai ales după recidivă.

— N-ar fi mai bine să-mi spui ce te frământă şi să lăsăm concluziile pentru final?

— Ba da. Uite despre ce este vorba! Cât timp m-

am aflat în prima comă, am avut un vis deosebit. Se făcea că trăiam într-un cu totul alt timp. Mai precis, în Grecia antică a secolului lui Pericle.

— Ce vorbeşti! nu-şi putu reţine Max uimirea. Dar este vorba doar despre un vis şi-atât, nu-i aşa?

— La fel am crezut şi eu la început. Dar când am recidivat, m-am întors în aceeaşi epocă, continuându-mi viaţa de dincolo exact de unde o lăsasem.

— Povesteşte-mi totul în amănunt! insistă psihiatrul, dornic să afle cât mai multe detalii. N-am să te mai întrerup.

— Bun! Deci, mă aflu în Grecia antică, în anii ’400 î.Hr. Sunt o tânără de 17 ani, pe care tatăl său, aparţinând unei familii înstărite, se hotărăşte să o mărite – cu destulă întârziere, ce-i drept. Soţul meu, Polemon Limantis, e un om deosebit, care îmi permite să conduc treburile gospodăriei aşa cum cred eu de cuviinţă. Pe deasupra mă iubeşte sincer, purtându-se cu mine cu o delicateţe rar întâlnită în antichitate. Mă crezi până acum?

— N-am convenit că vom trage concluziile la final?

— Ba da. Atunci am să continui. A fost o nuntă frumoasă, după obiceiurile vremii, iar toate

amănuntele ce mi-au rămas întipărite în minte îmi sunt foarte clare. Însă n-am să te plictisesc cu ele, rezumându-mă la a pune accentul pe fapte. La un moment dat, m-am trezit din nou în secolul al XX-lea şi presupun că asta s-a întâmplat când primul tratament pe bază de litiu pe care mi l-ai administrat şi-a făcut efectul. Am petrecut împreună cu tine acele zile minunate, după care am ajuns în cabana doctorului Dutton şi am uitat să-mi iau pastilele la prânz şi seara. Asta cred că m-a teleportat înapoi în Elada. Se apropiau Tesmoforiile, o sărbătoare rezervată în exclusivitate femeilor, în special celor măritate. Poate că nu ştii, dar bărbaţii greci, la fel ca şi cei romani ori alţi exponenţi ai popoarelor civilizate, se distrau între ei, femeile putând fi prezente doar pentru a-i servi sau a-i distra. Cu acceptul soţului meu, am invitat 16 doamne la mine acasă şi ne-am distrat de minune până noaptea târziu. Dimineaţa următoare, tocmai când voiam să fac dragoste cu soţul meu, m-am trezit dincoace.

— Şi de ce te frământă asemănarea dintre cele două vise? Poate fi vorba despre o banală coincidenţă, trebuie să admiţi acest lucru!

— Pentru că îmi amintesc totul cu lux de

amănunte, astfel încât nu se poate să nu fi trăit aceste vise în realitate.

— Concluzia ta mi se pare destul de forţată. N-ai un argument mai solid cu care să mă convingi?

— Extraordinar, Max! Aceeaşi expresie a folosit-o şi soţul meu elen la un moment dat. Stai să-ţi spun! Ajunsă împreună cu invitatele mele acasă, una dintre noi a propus un joc. Să recităm versuri, iar celelalte să încerce a afla autorul acestora. Pentru cine ştie ce motiv, eu am rămas ultima, iar când am declamat poezia de numai două strofe, nimeni n-a putut s-o recunoască. După ce s-au gândit bine, celelalte femei au capitulat, întrebându-mă cine era autorul. Ce nume crezi că am rostit?

— Habar n-am!

— Shakespeare!

— Având în vedere că este vorba despre un vis, continui să nu văd nimic extraordinar în asta.

— Dar mă crezi, nu-i aşa?

— Desigur că te cred! Nu m-am îndoit nicio clipă că ai visat tot ceea ce mi-ai povestit! o puse Max în dificultate cu replica lui.

— Oh, Max, cum să te fac să fii convins că trăirea mea de dincolo este reală?

— În primul rând, trebuie să fii tu sigură de asta. Ar fi un prim pas, o îndemnă el, sărutându-i cu tandreţe obrazul.

— Dar sunt sigură în proporţie de 100!

— În acest caz, cred că este necesar să consultăm un hipnotizator.

— Tu nu te pricepi la aşa ceva?

— Ba da, însă nu sunt un specialist în domeniu şi n-aş vrea să dau rasol. În schimb, am un amic foarte priceput în hipnoză. El ne va lămuri cu siguranţă despre ce este vorba. Eşti de acord?

— În principiu, da, dar mai încolo, când mă voi simţi pe deplin pregătită pentru aşa ceva…

XV.

Sub efectul hipnozei

— Ce crezi, Harry, avem vreo şansă să aflăm adevărul prin hipnoză? îl întrebă Max pe prietenul şi fostul lui coleg de facultate, psihiatrul Brubaker, după ce îi relată tot ceea ce ştia în legătură cu visele Lindei.

— Eu zic că da. 75 dintre subiecţii care se confruntă cu acest gen de probleme reacţionează

pozitiv la hipnoză. Important e ca fata să fie o persoană destul de influenţabilă şi să vrea să se lase hipnotizată, deoarece eu nu sunt fachir, ci medic. Persoanele nemulţumite sufleteşte, cele înclinate prea mult spre melancolie şi visare, cele isterice, precum şi cele superstiţioase, fiind foarte sensibile şi, deci, influenţabile, sunt cele mai potrivite pentru experienţele hipnotice. Eu zic că merită să încercăm.

— Atunci când ai putea să ne primeşti?

— Chiar mâine după-amiază. Să zicem pe la ora 5.00. Îţi convine?

Trecuse o săptămână încheiată de la discuţia lor referitoare la viaţa de dincolo şi Linda se hotărâse în cele din urmă să-l consulte pe dr. Harry Brubaker. După cum aflase, Max se ocupase de tot şi făcuse. O programare pentru a doua zi.

N-are niciun rost să o tot lungesc, se încurajă tânăra în sinea ei. Mă las hipnotizată şi gata. Doar n-o să mă mănânce nimeni!

Aşa cum stabiliseră, a doua zi, cu zece minute înainte de ora stabilită, dr. Kramer şi Linda Oliver păşiră în cabinetul psihiatrului. Acesta urma să-şi determine pacienta să intre într-un somn hipnotic, pentru a-i povesti întregul adevăr despre trăirile ei

interioare. Totul urma să fie înregistrat cu o cameră video.

— În primul rând, Linda – sper că-mi dai voie să-ţi spun aşa! –, reuşita şedinţei noastre de hipnotism este condiţionată, în mod esenţial, de încrederea ta în această teorie. Eu voi încerca să te sugestionez, iar tu va trebui să nu te împotriveşti eforturilor mele. Ce zici, eşti de acord?

— Da, însă, sinceră să fiu, mi-e cam teamă.

— Dr. Kramer va aştepta la câţiva paşi de tine, în antecameră, iar întreaga noastră şedinţă va fi înregistrată pe video. Cum şi eu şi Max suntem psihiatri, te asigur că nu ai de ce să te temi!

— Bine, atunci să-i dăm drumul! Ce poate fi mai înfricoşător şi mai ciudat decât ce mi s-a întâmplat deja?!…

După ce medicul şi pacienta rămaseră singuri în cabinet, acesta îi ceru:

— Aşază-te cât mai comod pe canapea şi lasă-te sugestionată de mine.

Psihiatrul apropie de privirea fetei o bilă de sticlă transparentă, de dimensiunea unei mingi de golf, în interiorul căreia se putea distinge gămălia unui ac. Apoi începu să o ridice şi să o coboare în faţa ochilor

ei, la o distanţă de 20 – 25 de centimetri, făcând-o astfel pe fată să clipească în mod repetat, până când obosi.

— Concentrează-te numai asupra stării de comă pe care ai suferit-o! Nu te gândi la nimic altceva. Acum vei adormi! îi porunci dr. Brubaker când consideră că era suficient de relaxată pentru a cădea în somnul hipnotic.

Imediat, voinţa fetei deveni pasivă şi începu să acţioneze numai la sugestia hipnotizatorului. Spiritul ei lucid nu se mai opuse, iar facultăţile conştiente ale Undei îşi încetară temporar activitatea. În acea clipă, bărbatul porni camera video ce era instalată pe un trepied.

— Mă auzi, Linda?

— Da, răspunse tânăra, liniştită.

— Vei asculta toate poruncile mele şi îţi vei aminti tot ce am să-ţi cer, ai înţeles?

— Da.

— Te afli în comă pe un pat al spitalului „St Thomas” din Londra.

— Da.

— Spune-mi ce vezi!

— Mă aflu la Atena, în preziua căsătoriei mele cu

Polemon Limantis şi sunt foarte emoţionată.

— Povesteşte-mi despre ceremonie!

Linda vorbi în total zece minute, relatând cu lux de amănunte toate întâmplările trăite şi sentimentele încercate.

— Bine, ai fost ascultătoare, vorbi din nou bărbatul. Acum te afli tot în stare de comă în casa psihiatrului Kramer. Ce vezi?

— Sunt împreună cu soţul meu, Polemon, şi îi spăl picioarele.

— Îl iubeşti?

— Oh, da! Foarte mult.

— Despre ce vorbiţi?

— A doua zi sunt Tesmoforiile, o sărbătoare exclusivă a femeilor, şi sunt nerăbdătoare să mă distrez. El mi-a dat voie să invit acasă câteva femei căsătorite.

— Vorbeşte-mi despre petrecere!

Fata îi povesti despre mâncărurile servite, despre băuturi, dansuri şi celelalte lucruri care făcuseră din seara aceea una deosebit de reuşită.

— Am organizat şi un concurs de recitări.

— Şi tu ce poezie ai spus?

— Una de… Shakespeare.

— Cine e acest poet?

— Habar n-am. Nu ştiu cum de mi-a venit să spun versuri scrise de el, însă tuturor invitatelor mele le-au plăcut foarte mult.

— Care este ultimul moment de care îţi aminteşti?

— Mă aflu împreună cu bunul meu soţ şi el mă întreabă dacă n-am rămas gravidă.

— Şi ai rămas?

— Nu. El îşi doreşte foarte mult asta.

— Pe urmă?...

— Tocmai voia să facă dragoste cu mine, când totul s-a întunecat.

— Foarte bine, Linda! Când voi termina numărătoarea până la trei, te vei trezi. N-ai să-ţi aduci aminte nimic din ceea ce am discutat acum. Unu... Vei fi veselă şi bine dispusă, aşa cum îi stă bine unei fete tinere şi frumoase ca tine. Doi... Nu vei mai uita să-ţi iei cu regularitate medicamentele pe bază de litiu, recomandate de dr. Kramer. Trei!

Linda Oliver făcu cu greu ochii mari şi întrebă de Max.

— Imediat îl chem! E pe hol, răspunse dr. Brubaker, care tocmai oprea camera de înregistrare.

— Ei, cum a fost? se interesă celălalt, foarte! curios în legătură cu rezultatul hipnozei.

— Nu te-a minţit. A trăit, dacă mă pot exprimai aşa, în antica Eladă. Vei viziona caseta şi te vei convinge.

— Dar e extraordinar! se arătă psihiatrul sincer mirat. Am mai citit eu câte ceva despre experienţe asemănătoare, însă niciodată nu le-am acordat un credit prea mare. Cum îţi explici, doctore, fenomenul trăit de Linda? Poate fi vorba despre reîncarnare?

— Cine poate şti? Se spune că, atunci când te reîncarnezi, toată cunoaşterea sufletului tău este încorporată în noul trup fizic, împreună cu amintirea vieţii anterioare. Atât corpul cât şi mintea (conştientă, dar mai ales subconştientă) pot fi comparate cu un computer. Problema e cum se poate alege programul optim pentru cunoaşterea adevărului. Este foarte probabil ca, iniţial, accidentul suferit de Linda să fi fost butonul care a declanşat saltul într-o viaţă anterioară, după care lipsa de litiu a reiterat tragedia prin care pacienta trecuse deja o dată.

— Vrei să spui că anumite emoţii sau – cum se întâmplă în cazul nostru – evenimente reactivează amintiri ale unei vieţi anterioare?

— Exact. Dar, la fel de bine, această teorie poate fi complet eronată. Îmi pare rău, Max, însă mai mult n-am cum să te ajut. Doar până aici a ajuns medicina în momentul actual.

— Am înţeles, dar asta nu ne împiedică să facem în continuare unele supoziţii, chiar dacă acestea nu vor avea finalitate, adică nu ne vor duce la o concluzie enunţată cu exactitate.

— De ce nu?

— Tu crezi că ar fi exclus să avem de-a face cu un simplu vis?

— Din câte îmi amintesc eu – interveni tânăra – bănuiesc că teoria visului e cea mai plauzibilă. Eu, cel puţin, aşa am perceput acele întâmplări.

— Tot ce e posibil, admise dr. Brubaker. Visele pot reprezenta codul ce deschide poarta subconştientului, oferind o cale de acces spre amintirile unei vieţi apuse. Cu alte cuvinte, o punte de legătură între trecut şi prezent.

După aceste cuvinte, toţi trei rămaseră pe gânduri, fiecare încercând să priceapă un adevăr cu mult prea greu die înţeles pentru o minte umană a sfârşitului mileniului doi.

— Bine, prietene, atunci noi plecăm. Trebuie să

vizionăm caseta în linişte şi pe urmă mai vedem, îţi mulţumim din inimă pentru ajutorul dat.

— N-aveţi de ce! Şi pentru mine a fost o experienţă interesantă.

XVI.

Voluptate împărtăşită

Mai trecură câteva zile şi Linda Oliver ajunse la concluzia că trebuia să se întoarcă la casa ei. Nu pentru că nu s-ar fi simţit bine în locuinţa lui Maximilian, însă îl deranjase şi aşa prea mult. Numai că mai avea o promisiune de onorat.

Se făcuse deja ora 11.00 noaptea, Fiona plecase la ea acasă şi doctorul se pregătea de culcare.

Cu toate că se afla deja în pat, tinerei nu-i era somn deloc.

— Max, nu vrei să urci până la mine? îi strigă fata în cele din urmă.

— Dar sunt aproape dezbrăcat.

— Cu atât mai bine, preciză Linda, râzând la gândul nebunesc ce nu-i dădea pace de câtăva vreme.

El îşi făcu apariţia îmbrăcat doar în pantalonii de

pijama, gol de la brâu în sus.

Purtând o cămaşă de noapte transparentă, tânăra îl aştepta dezvelită.

— Doc, ai uitat de promisiunea pe care ţi-am făcut-o nu demult?

— Cum aş fi putut s-o uit, iubito? se arătă el uşor iritat de o asemenea întrebare, aşezându-se pe pat.

— Şi-atunci de ce nu vii mai aproape?

Max îşi plimbă degetele pe buzele ei, apoi pe nas şi pe frunte, înainte de a o săruta.

Linda îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi gemu uşurel, încercând să se destindă cât mai mult.

— Te iubesc, frumoasa mea!

— Şi eu te iubesc! Nu cred că aş putea întâlni un om mai bun ca tine… pe această lume…

Îşi aşeză capul pe sânii ei, iar ea îi mângâie cu tandreţe părul zburlit şi spatele.

— Vreau să fiu a ta, dragul meu! îi şopti la ureche.

Bărbatul o sărută din nou, după care îi mângâie picioarele, începând să-i ridice cămaşa de noapte.

Linda îi dădu tot concursul şi, în cele din urmă, rămase doar într-un slip minuscul.

El îi acoperi trupul cu sărutări, făcând-o să fie

din ce în ce mai excitată. Ochii ei sclipeau de fericire.

— Te ador, Max! scânci Linda din nou, începând să-şi unduiască bazinul fără voie.

El îşi introduse două degete pe sub elasticul slipului ei şi îi alintă pubisul.

Şi ea ar fi vrut să-i exploreze trupul, însă nu îndrăznea să-i propună aşa ceva. Totuşi, avu noroc. După ce bărbatul reuşi să-i scoată slipul, scăpă de pantalonii de pijama şi se întinse pe spate alături de ea, trăgând-o deasupra sa.

Amândoi se aflau complet dezbrăcaţi, dar Linda tot nu îndrăznea să profite de goliciunea lui.

Max îi luă însă o mână şi i-o puse pe coapsă.

Timidă, ea închise ochii pentru puţină vreme şi îi atinse intimitatea. Un puternic sentiment de dragoste inundă sufletul Lindei. Pofta de a-l privi, care depăşea cu mult dorinţa sexuală, o făcu să deschidă din nou ochii pentru a şi-i cufunda în ai lui. În acelaşi timp îl mângâie alene, depunând pe pieptu-i o mulţime de sărutări delicate.

Max îi dezmierdă frumoasele rotunjimi ale trupului, făcând-o să vibreze la fel ca el, sub atingerile pasionale la care nu făcea economie.

Linda era din ce în ce mai destinsă. Totuşi,

emoţia şi nerăbdarea de a face amor nu i se diminuaseră. Dimpotrivă. Cu o privire de curtezană îndrăgostită nebuneşte, ea îl încălecă, luându-i mâinile şi punându-i-le pe sâni.

— Fă dragoste cu mine, iubitule!

Fără grabă, el o invadă încet, iar plăcerea începu să pulseze în trupurile amândurora.

— Simţi? Simţi, Max, cât de mult de doresc? îl întrebă ea şoptit.

Bărbatul îi acoperi buzele cu un deget; pe care Linda îl muşcă uşurel, prinzându-l în captivitatea gurii ei înfometate.

Acum nu-i mai era ruşine deloc. Dorinţa fusese mai puternică, făcând-o pe tânără să se dezlănţuie fericită în îmbrăţişările lui.

După un „zbor" ce dură de astă dată ceva mai mult, simţi cum era purtată pe creasta unui val de emoţie mirifică, ce pusese stăpânire pe întreaga ei fiinţă. Ţipă:

— Max, iubitul meu!

Apoi îşi încordă toţi muşchii, eliberându-se ca de o grea povară de tensiunea ce îi mistuia pântecele.

Cu capul vârât între sânii ei superbi, el simţi că amândoi erau acum o singură fiinţă şi asta îl umplu de

încântare. Avusese parte de cea mai frumoasă repriză de dragoste din viaţa lui…

— Ce program ai pentru mâine? o întrebă psihiatrul o oră mai târziu.

— M-au sunat de la o agenţie, spunându-mi că vor veni două familii să-mi vadă casa.

— În concluzie, eşti hotărâtă s-o vinzi.

— Sunt. N-are niciun rost s-o mai păstrez. Este prea mare şi prea costisitoare. Îmi voi cumpăra una mai mică, dar la fel de frumoasă, te asigur!

— Tu ştii mai bine! fu de acord bărbatul, gândindu-se foarte concentrat la ceva anume.

— Max, mă întrebam dacă n-ar fi cazul să-mi găsesc ceva de lucru.

— Aici nu sunt de aceeaşi părere cu tine, pentru că nu te-ai vindecat complet. Adu-ţi aminte de cheagul acela de sânge! După părerea mea, mai bine ţi-ai căuta ceva de lucru, însă fără să îţi iei o slujbă cu program fix şi toate celelalte.

— Adică?

— Eu ştiu?! Ce-ar fi dacă te-ai apuca să mai studiezi elenismul şi greaca veche, pentru a-ţi da doctoratul? Trebuie să admiţi şi tu că nu problema banilor te face să vrei să munceşti. Iar dacă doreşti să

ai o ocupaţie stabilă, îţi poţi satisface pasiunea pentru această ştiinţă.

— Poate că ai dreptate. Am să mă mai gândesc. Da, da, nu e o idee deloc rea! Pot merge la bibliotecă ori de câte ori am chef şi nimic nu mă împiedică să studiez acasă atât cât am să vreau. Dar, deocamdată, trebuie să mă ocup de casă. Pe urmă mai vedem ce-om face.

În ziua următoare, spre norocul ei, Linda Oliver reuşi să vândă locuinţa ce aparţinuse părinţilor ei dispăruţi din această lume, cu o sumă mai mult decât satisfăcătoare. Cheltuiţi cu chibzuinţă, banii îi puteau ajunge pentru o căsuţă aşa cum îşi dorea, pentru mobilă nouă şi o maşină. Ba chiar îi mai rămâneau destui ca să trăiască fără probleme câţiva ani.

Aşadar, toate erau bune şi frumoase în ceea ce privea viaţa ei. Cu toate acestea, un zbucium interior nu-i dădea pace. Era absolut convinsă că-l iubea nespus de mult pe Maximilian Kramer, dar nici pe Polemon Limantis nu şi-l putea scoate din minte.

Oare ce-ar fi mai bine să fac? se întreba adesea. Să rămân aici, în acest secol zbuciumat, sau să mă întorc în Atena antică de care sunt îndrăgostită? Dar dacă mă întorc, asta nu înseamnă că mor sau că zac

din nou în comă? Cine poate şti cu exactitate legile nescrise ale Universului?

Pusă în faţa unei decizii atât de greu de luat, Linda era cu fiecare zi ce trecea tot mai preocupată. Fiindu-i teamă, considera că nu se putea sfătui cu Max în această privinţă.

Ar fi fost absurd să-l întrebe: Ce sfat îmi dai? Să rămân cu tine ori să mă întorc la soţul meu legitim, pe care l-am părăsit de două ori până acum din cauza medicamentelor cu litiu pe care mi le-ai dat să le înghit?

XVII.

Tot răul spre bine

— Vrei să fii soţia mea? o întrebă Max cu seriozitate când se întoarse seara acasă, oferindu-i obişnuitul bucheţel cu flori de câmp de care ea se îndrăgostise.

Luată prin surprindere, Linda simţi că o cuprinde ameţeala şi i se înmoaie picioarele. Oare ce să-i răspundă atâta vreme cât nu-şi rezolvase problemele interioare pentru care se frământa. Nu-i vorbă, îl

iubea din suflet pe acest om deosebit, dar cu Polemon ce să facă?

— Nu trebuie să-mi răspunzi imediat, o linişti doctorul când o văzu atât de dezorientată, cu toate că aştepta de la ea o acceptare spontană şi entuziastă.

— Max, să ştii că nu este vorba despre faptul că mă îndoiesc de sentimentele mele pentru tine sau de ale tale pentru mine. Nu ştiu dacă mă vei înţelege aşa cum vreau eu… Altceva mă frământă, şi anume soţul meu de dincolo.

— Cel din Atena? Bine, dar el nu este decât un personaj dintr-un vis! Aşa am convenit după ce am vizionat împreună caseta înregistrată de Harry.

— Oare este doar atât? Oare putem fi siguri că aceasta este realitatea şi celălalt e un simplu vis? Oare n-ar putea fi tocmai invers?…

Trist şi profund afectat de îndoielile ei, bărbatul nu ştiu ce să-i răspundă. Pe de altă parte, nu era exclus ca ea să aibă dreptate, iar el să se înşele.

— Dar, Linda, nu vei avea cum să ştii adevărul absolut vreodată şi de aceea va trebui să te hotărăşti. Eu înclin să cred că aceasta este viaţa ta reală, acolo unde se află şi trupul tău. Nu dincolo.

— Dar şi acolo am trup, suflet şi inimă. Şi pe

deasupra mamă, tată, socri şi propriii mei sclavi…

— Ai! însă în acelaşi timp rămâi cu un trup în comă la un spital din Londra. Când eşti lucidă şi te afli în secolul al XX-lea, nimeni nu-ţi simte lipsa dincolo. Pe când atunci când te afli la Atena, este cu totul altceva pentru cei de aici care te iubesc.

— Ai dreptate, dacă priveşti lucrurile astfel. Dar, în ciuda acestui adevăr, nu ştiu ce e mai bine să fac. Strânge-mă în braţe, bunule şi iubitule doc! Ajută-mă să aleg ceea ce este mai bine!

Psihiatrul o îmbrăţişă, bulversat, în vreme ce cutiuţa în care se odihnea inelul de logodnă pe care voia să i-l dăruiască îi ardea pieptul din buzunarul interior al hainei…

A doua zi, la ora prânzului, dr. Kramer fu anunţat de o asistentă că era căutat la telefon. Intrigat, îşi scoase mobilul din buzunar şi observă că acesta se oprise singur, deoarece i se descărnase bateria.

— Alo! Dr. Kramer la aparat!

— Eu sunt, iubitule! Am ieşit la o plimbare şi m-am gândit că poate vrei să dejunăm împreună. Poate mai stăm de vorbă.

— Unde eşti?

— La cafeneaua de lângă spital. Poţi veni?

— Acum?

— Cât de repede poţi. Mi-a fost dor de tine şi m-am gândit că n-are rost să aştept până diseară, dacă tot mă aflu prin preajmă.

— Bine, vin, însă te rog să mă aştepţi un sfert de oră. Mai am de văzut doi pacienţi.

— În regulă. Mă găseşti la o cafea acolo unde ţi-am spus.

Peste 25 de minute, psihiatrul îşi făcu apariţia, scuzându-se pentru întârziere.

— Nu-i nimic. Şi aşa nu aveam altă treabă.

— Te-ai gândit cumva unde o să mâncăm?

— Nu vreau ceva sofisticat. Du-mă tu undeva prin apropiere, unde se pot comanda preparate dietetice. N-aş vrea să mă îngraş şi să nu mă mai placi după aceea.

— Atunci mai aşteaptă-mă cinci minute, până ce aduc maşina din parcare.

Pe drum tăcură, fiecare încercând să intuiască la ce medita celălalt. Dar cum niciunul dintre ei nu reuşi această performanţă, începură să vorbească amândoi deodată:

— Max!…

— Linda!…

— Spune tu!

— Ba nu, spune tu! La ce te gândeai?

— Mai devreme am văzut două căsuţe foarte drăguţe. Pot să negociez un preţ mai bun decât cel de pornire şi eu cred că merită.

— De ce să te grăbeşti, draga mea? Deocamdată ai unde locui. Ce, eu sforăi noaptea sau dau din picioare?

— Nu-i vorba de asta, însă niciodată nu mi-a plăcut să am o situaţie nesigură, înţelegi?

— Înţeleg ce spui, dar nu-ţi dau dreptate! Ai uitat de cât timp ne cunoaştem şi suntem împreună? Nu mai e mult şi se face un an.

— Aşa e… Totuşi… Dar, mai bine… lasă! Tu la ce te gândeai?

— La o modalitate de a te convinge să rămâi cu mine pentru tot restul vieţilor noastre. La ce altceva?

— Dragul de tine! îi zâmbi tânăra drăgăstos, întinzându-se spre el şi sărutându-l zgomotos pe obraz.

— Uite că am ajuns! E un local destul de curat şi de liniştit. Sper să-ţi placă!

Mâncară în linişte, după care cerură o sticlă de bere pentru amândoi.

— Max, ce se va întâmpla cu noi dacă nu mă voi hotărî prea curând cu cine şi unde vreau să trăiesc?

— Eu ştiu? în ceea ce mă priveşte, n-am dubii. Am să te aştept atâta timp cât va fi necesar. N-ar fi exclus ca, odată cu resorbţia completă a cheagului de sânge, să nu te mai visezi în Grecia antică. Apropo, ce-ar fi dacă ne-am întoarce împreună la spital ca să-ţi mai fac o tomografie? A trecut destul timp de la prima, aşa că radiaţiile n-au cum să te afecteze.

— N-am nimic împotrivă, doc. Dar mă iubeşti?

— Da, draga mea, te iubesc!

— Jură-mi!

— Bine, îţi jur! Pe ce vrei?

— Nu ştiu!

— Atunci îţi jur pe toţi zeii din Elada şi pe Dumnezeul meu. E bine?

— Minunat! aprecie ea şi îl sărută peste masă, făcându-l să se simtă uşor jenat de privirile celor din jur.

Linda se amuză copios de reacţia lui şi, în cele din urmă, îl mai sărută o dată.

Pentru a evita o altă manifestare de dragoste în public din partea ei, Max se grăbi să achite nota de plată, după care părăsiră localul. Ajunşi în stradă,

începu şi el să se amuze de glumele ei şi o strânse cu putere în braţe.

— Ticăloasă mică, ţi-ai bătut joc de mine!

— Eu sunt o ticăloasă mică?

— Nu vrei să fii una mică? Atunci eşti una mare! …

— Aşa e mai bine, râse Linda şi urcă în Roverul doctorului, pe locul din stânga.

Se simţea atât de fericită când era împreună cu el! Nici amintirile de dincolo nu o tulburau atât de mult ca atunci când era singură. Oare pe care dintre cei doi bărbaţi să-l aleagă? se întrebă tânăra pentru a mia oară.

— Fiona, dacă n-ai vreo treabă mai importantă, te rog să o pregăteşti pe Linda pentru tomografie! Să vedem ce mai face blestematul acela de cheag… Vin şi eu în două minute! o anunţă doctorul pe asistenta sa, o dată ajuns la spital.

— Imediat, doc. Hai cu mine! i se adresă Fiona prietenei ei, luând-o afectuos de braţ. Cum te mai simţi?

— Minunat! Atât de bine încât nu pot sta o clipă locului.

— Şi-atunci, de ce nu-ţi iei o slujbă?

— Dr. Kramer crede că încă nu e cazul să am un serviciu stabil. Zice că e mai bine să-mi găsesc acasă o activitate de care să nu depind. Ştii că am vândut locuinţa părinţilor mei?

— Da? Şi eu ce trebuie să fac, să mă bucur?

— Desigur, fiindcă îmi voi cumpăra una nouă cât de curând. Mai mică şi mai intimă decât cealaltă.

— Atunci îmi pare bine pentru tine! Nu uita să mă inviţi să o vizitez! Sau dacă ai nevoie de o mână de ajutor la amenajări şi alte chestii dintr-astea…

— Mulţumesc, Fiona! Şi aşa ai făcut o mulţime de lucruri pentru mine.

— Doar pentru asta există prietenii, nu?

Dr. Kramer lipsise pentru a aduce primele filme ce-i fuseseră făcute pacientei după accident şi pentru a-l chema pe Joseph Dutton, ca să asiste şi el la examinare. Când noile poze fură gata, doctorii studiară cu atenţie imaginile, împreună cu specialistul de la tomograf.

— După părerea mea, – spuse acesta din urmă, comparând clişeele – cheagul s-a resorbit în proporţie de 50 – 60, ceea ce e un rezultat foarte promiţător, dată fiind perioada relativ scurtă scursă de la data accidentului.

— Într-adevăr, fu de acord psihiatrul. Nici eu nu mă aşteptam ca situaţia să fie atât de bună, cu tot optimismul meu, adăugă el, reţinându-şi cu greu bucuria.

— Da, nu-i rău deloc, se arătă Jo mai rezervat, simţind că va izbucni dintr-o clipă într-alta în râs, observând seriozitatea forţată de pe chipul amicului său.

— Ei, cum e? îi întrebă Linda curioasă când ajunse în cabinetul lui Dutton, împreună cu Fiona.

— Al naibii de bine! îşi exteriorizӑ Max, în sfârşit, entuziasmul. Acum sunt în stare să fac chiar un pronostic.

Şi care ar fi acela? vru să ştie Jo.

— În maximum trei luni de zile va trebui să renunţăm complet la medicaţia cu litiu. Vom începe să o reducem treptat, timp de şase săptămâni, exact aşa cum scrie la carte.

— Iar peste trei luni încheiate i se va face o nouă tomografie, nu-i aşa? vorbi şi Fiona, ca să-şi facă simţită prezenţa.

XVIII.

O hotărâre capitală

— În cazul că te vindeci complet şi dacă nu va mai exista riscul de a recidiva, intrând – Doamne fereşte! – într-o nouă stare de comă, viaţa ta de dincolo va dispărea de la sine, Linda. Iată o rezolvare cum nu se poate mai fericită. Cel puţin pentru mine, adăugă Max, văzând că ea nu părea să-i împărtăşească bucuria.

— Aşa e, dragul meu. Dar dacă-l las pe Polemon cu inima zdrobită, nu îţi dai seama că voi suferi toată viaţa la acest gând?

— Poate că te vei obişnui în cele din urmă. Oricum, n-ai ce să faci. Asta e! Trebuie să te consolezi cu gândul că aceasta e viaţa reală, iar cea de dincolo nu este decât un miraj.

— Şi dacă n-am să reuşesc?! se întrebă tânăra mai mult în sinea ei decât pentru a fi auzită de Max. Oricum, îţi mulţumesc pentru examenul medical! Ne vedem diseară acasă, bine?

Asistenta Fiona Rollins o aştepta pentru a o conduce până la ieşire. Văzându-şi prietena

îngândurată şi destul de absentă, o întrebă:

— Ce e cu tine? Nu te bucuri că mai ai puţin şi te vindeci complet?

— Ba da, draga mea. Problema e, însă, cu totul alta.

— Şi de ce nu vrei să-mi spui şi mie ce te frământă? Poate te voi ajuta şi eu cu ceva…

— Eu ştiu?!

— Uite ce e! într-o jumătate de oră ies din tură. Dacă îţi pierzi puţin timpul prin împrejurimi şi mă aştepţi, pe urmă vom putea să stăm de vorbă în linişte cât vrei tu. Ce zici?

— De acord. Mă plimb puţin şi pe urmă mă găseşti în cafeneaua de lângă spital. Voi bea un ceai până când vii.

Aşa cum se înţeleseseră, cele două femei se întâlniră la ora fixată şi porniră la plimbare pe jos.

— Ei, ai de gând să mi te destăinui sau nu? o luă asistenta din scurt, observând că Linda trăgea de timp.

— Ba da, însă nu ştiu de unde să încep. Ce ai aflat tu despre visele pe care le trăiesc când mă aflu în stare de comă?

— Că te crezi în Grecia antică, unde eşti ceva mai

tânără, măritată şi fericită. Atât.

— Ei bine, pe soţul meu de dincolo îl iubesc foarte mult.

— La fel ca pe dr. Kramer?

— Nu ştiu cum să-ţi explic, însă aceste pasiuni ale mele nu seamănă una cu cealaltă. Uite, îţi mai dezvălui ceva! Max m-a cerut de soţie, iar eu nu ştiu ce să fac. Să accept sau să intru din nou în comă şi să trăiesc cu soţul meu, Polemon Limantis?

— Bineînţeles că trebuie să accepţi! Doar aici, la Londra, se află viaţa ta reală. Restul nu e decât o ficţiune care va dispărea în momentul în care vei fi complet vindecată.

— Aşa mi-a spus şi doc, însă nimeni nu poate cunoaşte adevărul absolut. Dacă aia e viaţa reală şi cea de aici nu e decât un vis?

— Da... zise Fiona, încurcată de acest raţionament pesimist. La asta nu m-am gândit. Şi ce crezi că e de făcut?

— Păi, tocmai aici e problema, că habar n-am!

— Linda, eu am obosit. Stau de azi dimineaţă în picioare şi mi s-au umflat gleznele. N-ai vrea să intrăm într-o cofetărie?

— Cum să nu!

Se aşezară faţă-n faţă şi comandară ceai cu lămâie şi prăjituri cu nucă.

Ieşind din starea de concentrare care o cuprinsese de câteva minute, asistenta i se adresă prietenei:

— Am înţeles că îi iubeşti pe amândoi, dar în adâncul sufletului tău pe care-l iubeşti mai mult?

— Eu… nu ştiu!

— Gândeşte-te, ce naiba!

— Poate că la Max ar trebui să ţin mai mult. A făcut atât de multe pentru mine, încât îi voi fi recunoscătoare toată viaţa!

— Bun, acum spune-mi care este lumea care-ţi place mai mult?

— Cealaltă, desigur, însă tot în zilele noastre aş vrea să trăiesc. Acolo e prea multă cruzime. Asta nu mă va împiedica să studiez în continuare civilizaţia greacă. Invers nu prea se poate, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu! Ştii la ce m-am gândit? Ce-ar fi dacă ai mai face o vizită la Atena şi ţi-ai rezolva problemele cu soţul tău de dincolo, ca apoi să te întorci din nou şi să te măriţi cu Max? Călătoria în neant a mers de două ori, de ce n-ar merge şi a treia oară?

— E riscant, Fiona! răspunse Linda îngândurată. E foarte riscant, iar Maximilian n-ar fi niciodată de acord cu aşa ceva.

— Nici nu trebuie să fie de acord. Problema este dacă tu te încumeţi să pleci, pentru a-ţi lua adio de la oamenii de care te-ai ataşat în visul tău.

— Cred că m-aş încumeta, însă trebuie să mă mai gândesc la asta.

— Desigur. Dacă te hotărăşti, caută-mă de urgenţă! îţi spun eu cum vom proceda. Fii fără grijă, te vei declara mulţumită de aranjamentele mele…

Trecură două zile destul de chinuitoare pentru Linda Oliver. Ideea unei noi excursii în urmă cu peste două milenii devenise obsedantă. Se gândea atât de mult la Polemon, la părinţii ei de acolo, la sclavii pe care-i îndrăgea şi la toate celelalte, încât uitase să mai mănânce, iar nopţile se trezea cu ei în minte, având un somn deosebit de agitat.

Ce să fac? se frământa tânăra de una singură, în aşteptarea serii când, în braţele lui Max, se simţea cu adevărat împlinită şi fericită. La care dintre ei să renunţ? Nu există cale de mijloc, astfel încât să-i păstrez pe amândoi? Dumnezeule, cum mă pot gândi la aşa ceva? Adică aş vrea să am doi bărbaţi în

permanenţă? Nici vorbă! Trebuie să-l aleg pe unul dintre ei şi basta!

Cu o hotărâre care se lăsase prea mult aşteptată, Linda ridică receptorul telefonului şi formă un număr.

— Alo, m-am decis! Plec dincolo şi pe urmă mă întorc definitiv. Îl iubesc pe Maximilian şi cu el vreau să fiu pentru toată viaţa!

Dr. Kramer se întoarse acasă destul de bine dispus. Avusese o zi minunată, în care externase doi pacienţi refăcuţi destul de bine după suferinţe ce duraseră câte două săptămâni. Încă mai avea în minte privirile pline de recunoştinţă ale bolnavilor şi ale rudelor acestora, care se uitau la el ca la un zeu.

E minunat să poţi salva vieţile oamenilor! îşi spuse bărbatul, descuind uşa de la intrarea principală.

— Iubito, am ajuns! Unde eşti?

— În bucătărie, iubitule. Ai adus ceva bun?

— Da, îngheţată, de data asta. Ce faci acolo?

— Gătesc un peşte imens. O să-ţi placă, te asigur încă de pe-acum!

— Asta înseamnă că mai durează ceva timp până când va fi gata.

— Să zicem un sfert de oră, până ce faci un duş şi te schimbi de hainele acelea care miros a sânge, şi

formol, glumi ea.

— Perfect!

Cina fusese într-adevăr excelentă şi Max se simţea cel mai fericit om de pe pământ. La un moment dat chiar se gândi dacă n-ar fi cazul să aducă inelul de logodnă şi să-i mai vorbească o dată Lindei despre căsătorie. Goni degrabă acest gând din minte, spunându-şi că poate era singurul dintre ei doi care simţea aşa şi se aşeză pe canapea, privindu-şi iubita cum strângea masa.

— Îţi mulţumesc pentru cina nemaipomenită pe care ai pregătit-o, Linda! Eşti tocmai bună de măritat…

— Aha, mă tachinezi! izbucni ea. Las că-ţi arăt eu cât sunt de bună, după ce termin la bucătărie! Ai face mai bine să te pregăteşti pentru răzbunarea mea nemiloasă, atât sufleteşte cât şi fizic!

Când nu mai auzi zdrăngănit de vase şi tacâmuri, Max se duse după ea în bucătărie. Terminase de şters vasele şi punea totul în ordine.

Fără o vorbă, el se postă în spatele ei şi o îmbrăţişă, prinzându-i ambii sâni în căuşul palmelor. Apoi o sărută încântat pe ceafă, spunându-i:

— Ce ziceai de răzbunare?

Linda se răsuci cu abilitate, îl sărută pe gură, apoi îi muşcă puţin mai tare buza de jos.

Max îi mângâie pielea gâtului, o strânse cu putere în braţe şi îşi împinse abdomenul spre ea.

— Stimate domn, cred că nu aveţi de gând să faceţi dragoste în bucătărie, ca în „Poştaşul sună întotdeauna de două ori”! ripostă Linda, fără însă a se desprinde din îmbrăţişare.

Dorinţa începu să răscolească fiinţele amândurora, făcându-i să se strângă şi mai tare în braţe.

Un val de căldură amestecat cu ameţeală puse stăpânire pe fată, iar ea începu să se unduiască precum o felină, frecându-se de trupul lui puternic. În acelaşi timp îl sărută cu pasiune, îşi desfăcu fusta şi o făcu să cadă la picioare, odată cu slipul. Respiraţia îi deveni sacadată şi începu să geamă uşurel, în vreme ce Max îşi descheia halatul, eliberându-se de hainele devenite brusc inutile într-un asemenea moment.

Dar ea nu mai avea răbdare. Îl împinse până la peretele în faţa căruia se afla, îl propti de acesta şi se sui ca o pisică în braţele lui. Apoi îşi dezgoli pieptul, ridicându-şi puloverul până la baza gâtului.

— Iubeşte-mă, Max, şi nu mai spune niciun

cuvânt! Te doresc atât de mult!

Înainte de culcare, Linda îi spuse într-o doară:

— Iubitule, aş vrea să fac o călătorie împreună cu Fiona Rollins la părinţii ei care locuiesc în Ţara Galilor. Te superi?

— Ce întrebare e asta? Cum să mă supăr? Chiar mă bucur că mai schimbi şi tu aerul acesta poluat de metropolă.

Când vreţi să plecaţi şi cât aveţi de gând să staţi?

— Mă gândeam că poimâine dimineaţă ar fi cel mai bine. Luăm un avion. Nu stăm mai mult de trei-patru zile.

— În ordine.

— Am să-ţi las frigiderul plin cu mâncare gătită ca să nu-mi umbli prin restaurante, bine?

— Cum spui tu, dragostea mea! Ştii că nu îndrăznesc să-ţi ies din cuvânt…

Sub mângâierile ei iubitoare, bărbatul adormi cu zâmbetul unui om fericit pe chip, iar dimineaţa coborî din pat în vârful picioarelor, pentru a nu tulbura somnul Lindei.

— S-a aranjat, Fiona! Am zis că plecăm în Ţâra Galilor la părinţii tăi. V-aţi văzut astăzi?

— Nu încă.

— Vezi să nu mă dai de gol! Tu când termini tura?

— La ora 10.00 a.m.

— Bine, atunci ne întâlnim când scapi ca să mai stăm de vorbă. Dar nu te-am întrebat dacă îţi vor da voie să-ţi mai iei o săptămână din concediu?

— Cred că da. Oricum, stabilim restul detaliilor când ne. Întâlnim. Mai iei medicamente?

— Doar astăzi la prânz.

XIX.

Înfrângerea cetăţii Melos

Atenienii se strânseseră în templu, pentru a consulta voinţa zeilor înainte de a porni ostilităţile. După ce se adresară oracolului lui Apolon Piţianul şi hotărâră să pornească la luptă, trimiseră un crainic la Melos – o mică insulă doriană din Marea Egee – pentru a da citire declaraţiei de război.

Apoi consultară din nou zeii şi aşteptară o noapte cu lună plină pentru a se îmbarca. Între timp, Nicias, conducătorul oştirii, aduse noi sacrificii şi rosti

rugăciuni pentru izbândă.

Efectivele ce urmau să plece la război erau impresionante pentru acea vreme: 13.000 de hopliţi şi 1.000 de călăreţi, 1.400 de efebi, 2.500 de veterani şi 9.500 de meteci.

De ce au ales atenienii calea războiului? Pentru că locuitorii micii insule (unde, în 1820, a fost descoperită celebra Venus din Millo), deşi greci de mire.

Origine, rămăseseră neutri faţă de Elada şi Persia, care se aflaseră mult timp în război. Dacă mai multe cetăţi de pe teritoriul ţării ar fi procedat ca ei, atunci întreaga Eladă ar fi ajuns, fără niciun dubiu, o satrapie persană. Iar acest lucru nu putea fi trecut cu vederea.

Crainicul le aduse melienilor învinuirea că au fost laşi şi că nu le-a păsat de soarta celorlalţi greci de pe teritoriul ţării. Aceştia au ripostat, nevrând să cedeze şi considerând că dreptatea era de partea lor. Atunci, trimişii atenieni le-au spus magistraţilor din Melos: „Dreptatea este întotdeauna de partea celor puternici!” După care le-au declarat război.

— Şi unde zici că e stăpânul, Ifigia?

— La luptă, pe insula Melos, déspoina. Cum de ai

uitat? Se bate acolo de aproape un an încheiat.

Prost moment mi-am ales să vizitez din nou Atena! îşi spuse Linda Oliver, care acum se afla în pielea Aspasiei, soţia lui Polemon Limantis, mare conducător de oşti.

Stai puţin! îşi zise ea în gând, continuând apoi cu voce tare seria întrebărilor:

— Pe insula Melos zici? Cea din Marea Egee, nu-i aşa?

— Întocmai, stăpână! confirmă sclava, din ce în ce mai surprinsă de amnezia Aspasiei.

— Foarte bine. Trimite-l degrabă la mine pe sclavul Teramen, iubitul tău.

— Îndată, stăpână! zise fata, speriată la gândul că ar putea auzi cineva de taina lor.

Dacă-i spun ce strategie să adopte – se gândi Linda – războiul se va încheia în trei zile, iar Polemon se va întoarce acasă. Aşa voi putea să stau de vorbă cu el şi să-i spun că-l părăsesc. Sau măcar să-i sugerez că e posibil aşa ceva.

— M-ai chemat, déspoina?

— Da, Teramen. Te vei duce degrabă la stăpânul tău ca să-i duci o scrisoare din partea mea. Uite aici banii necesari pentru a lua o corabie.

— Prea bine, stăpână!

— Înainte să pleci, spune-mi, eu şi soţul meu avem vreun copil?

— Încă nu. Dacă el a fost la război în ultima vreme, cu cine să-l fi făcut? îndrăzni sclavul să se

Bine, acum mergi şi pregăteşte-te!

Femeia intră în casă şi se aşeză la pupitrul de scris.

Iubite Polemon.

Iartă-mă că îndrăznesc să-ţi trimit această epistolă prin sclavul meu. Ţi-am rămas aceeaşi soţie credincioasă, dar dorul de tine m-a făcut să-ţi scriu, pentru că te vreau cât mai curând acasă, la Atena.

Nu mă întreba de unde cunosc eu lucruri pe care nu s-ar cuveni să le ştiu, însă citeşte epistola până la capăt şi, te implor, nu o arăta nimănui. Eu am cunoştinţă despre cum puteţi cuceri cetatea în numai două, maximum trei zile, în ciuda rezistenţei eroice a celor asediaţi.

Alege care este cea mai vulnerabilă parte a cetăţii şi înconjoară insula cu vase, lăsând liber tocmai acel loc. Cu o noapte mai înainte, trimite o

parte din ambarcaţiuni spre casă. Apoi dă atacul cu corăbiile rămase, dar fără prea multă forţă, astfel încât spre mijlocul zilei să puteţi bate în retragere. Tot atunci, cât este încă lumină, ordonă ca jumătate dintre vasele rămase să plece şi ele spre larg.

În dimineaţa zilei următoare, făcând cât mai mult zgomot posibil, retrage toate corăbiile greceşti din faţa insulei Melos şi pleacă în aceeaşi direcţie, unde te vei întâlni cu restul vaselor de război. Regrupaţi-vă forţele şi aşteptaţi. Dă-le oamenilor vin, mâncare pe săturate şi lasă-i să doarmă toată ziua, până se întunecă. Apoi, sună atacul pe timp de noapte şi concentrează-ţi toate forţele asupra acelui loc al insulei de care nu te-ai atins cu două zile în urmă.

Îi vei găsi pe melieni beţi, iar zidurile despre care-ţi vorbeam vor fi slab păzite. Până dimineaţă vei învinge, iubitul meu soţ.

A doua zi, te rog din suflet să iei o corabie şi să pleci spre Atena. Trebuie neapărat să te întâlnesc cât mai repede cu putinţă. Lasă-i pe tovarăşii tăi de arme să-i ucidă pe toţi locuitorii insulei, cu excepţia celor pe care îi vreţi drept sclavi. Ştii la fel de bine ca şi mine că soldaţii tăi nu vor lăsa în viaţă nici bătrâni, nici femei, nici copii, aşa că n-ai de ce te teme.

Lucrurile vor fi bine făcute, după obicei.

Cam asta ar fi tot. Te rog încă o dată să-mi ierţi îndrăzneala pe care mi-am permis-o, dar să ştii că acest lucru nu va fi cunoscut decât de mine şi de tine. Este secretul nostru sfânt, pe care eu sunt sigură că nu-l voi dezvălui nici de-ar fi să mor pentru a-l păstra.

Cu dragoste şi speranţă, a ta iubitoare soţie, Aspasia

A doua zi, Teramen îşi întâlni stăpânul şi îi dădu scrisoarea de la soţia sa. Acesta o citi de mai multe ori cu mare mirare, după care îi dădu sclavului voie să se întoarcă acasă, nu înainte de a porunci să i se dea de băut şi de mâncat pe săturate.

— Spune-i stăpânei tale că îi voi da ascultare. Dacă ţii la viaţa ta, nu vorbi nimănui despre scrisoarea pe care mi-ai adus-o, aşa te sfătuiesc şi îţi poruncesc!

— Buzele-mi sunt pecetluite, stăpâne.

Lucrurile se petrecură exact cum scrisese

Linda, alias Aspasia. Desigur că nu visase deznodământul bătăliei din Marea Egee, ci îşi amintise povestea din tratatele de istorie antică ale” Universităţii londoneze.

La timpul potrivit – adică peste exact trei zile – prima corabie care se întorcea acasă din expediţia ateniană de pedepsire a melienilor se apropia de ţărm. Peste încă o vreme, Polemon trecea victorios prin porţile cele mari ale cetăţii, îndreptându-se spre agora, pentru a saluta poporul şi a-i aduce vestea că au învins. Mulţimea îl ovaţionă în extaz, cinstindu-i numele.

Bravul soldat, stăpânit de o nerăbdare ce-l măcina de câteva zile, se îndreptă grăbit spre casă. Tovarăşii lui de arme nu uitară să facă glume pe seama marelui Polemon, care întocmise planul pentru trecerea prin foc şi sabie a insulei Melos. Toţi credeau că de nurii frumoasei Aspasia îi era lui dor, însă lucrurile nu stăteau tocmai aşa.

Gătită de sărbătoare, întreaga casă îşi aştepta stăpânul cu bucurie. El intră furtunos, îşi sărută nevasta, după care se lăsă îmbăiat de sclavi.

Puţin mai târziu se aşeză la masă, bău vin şi începu să vorbească cu soţia lui.

XX.

Eliberarea sclavilor

— Spune-mi, Aspasia, ai început să studiezi arta de a purta lupte sau Ares, zeul războiului, te-a învăţat să-mi scrii cum să-i biruim pe melieni? De unde ai ştiut tu toate cele pe care mi le-ai transmis?

— Cinstitul şi curajosul meu soţ, să ştii că priceperea mea în foarte multe lucruri este mai mare decât crezi tu. Iar lucrurile despre care-ţi vorbesc nu le-am învăţat în casa tatălui meu.

— Nu, dar atunci unde? se arătă destul de neîncrezător bărbatul, după care continuă: Despre ce fel de cunoştinţe vorbeşti?

— Despre algebră, geometrie, matematică, arhitectură, astronomie, istorie, geografie şi multe, multe altele.

Linda realiză că, oricât de bine i-ar explica lui Polemon şi oricât de mult ar dori acesta să înţeleagă spusele ei, această posibilitate nu exista. El era, totuşi, cu două milenii şi ceva mai tânăr decât ea… în cele din urmă reluă, riscând să-i pună o întrebare:

— Iubitule, dacă ţi-aş spune că învăţăturile

tuturor înţelepţilor cetăţii sunt foarte sărace în comparaţie cu ceea ce ştiu eu, m-ai crede?

— Ce-i asta, o ghicitoare? Bineînţeles că nu! răspunse el cu franchețe. Doar eşti femeie!

— Dar dacă aş putea demonstra asta, atunci ce-ai zice?

— Ar fi imposibil!

— Şi, totuşi…

— Ar însemna că nu eşti om, ci o zeitate. Dar ce încerci tu să-mi spui?

Linda îşi dădu seama că era inutil să continue în acelaşi fel. În niciun caz nu avea cum să ajungă la rezultatul dorit, aşa că nu mai pierdu vremea.

— Iubitul meu soţ, tu vrei foarte mult să avem copii, nu-i aşa?

— Desigur. Asta e şi menirea unei familii pe pământ şi de aceea te-am ales să-mi fii soţie.

— Dar dacă eu n-aş putea avea, ce-ai face?

— Cu timpul, te-aş iubi mai puţin şi în cele din urmă aş divorţa, ca să mă pot recăsători. Aşa ar proceda oricare cetăţean cinstit din mândra Atenă. Dar nu poate fi vorba despre aşa ceva. Eşti tânără, sănătoasă şi ai să dai naştere urmaşilor noştri, bucurându-te de protecţia şi dragostea mea.

— Aşa e cum spui tu. Dar dacă, prin absurd, nu aş putea să-ţi dăruiesc copii, ţi-ar părea foarte rău, Polemon, nu-i aşa?

— Fireşte, însă ce-ai vrea să fac? Destul, Aspasia! Ai vrut să te ascult şi te-am ascultat cu multă răbdare. Acum, a venit timpul să mă asculţi şi tu pe mine! Ai cunoştinţele acelea despre care mi-ai vorbit sau nu?

La ce bun să-i confirme? se întrebă Linda în gând. Atunci îi va fi frică de ea şi, pe deasupra, ar putea cădea în dizgraţia locuitorilor cetăţii. Atât ea cât şi el. În oricare dintre variante, căsnicia ei era compromisă iar aici, în antica Atenă, n-ar putea trăi oprimată din punct de vedere intelectual. Locul ei era în secolul al XX-lea, respectiv al XXI-lea, care urma să vină.

— Nu am, stăpâne, minţi Linda. Doar mă gândeam şi eu aşa, ca o femeie proastă…

— Bine. Dar tot nu mi-ai spus cum de ai ştiut modalitatea prin care îi putem înfrânge pe melieni?

— Am visat, într-o noapte cu lună plină, că m-am întâlnit cu Ares, iar el mi-a spus tot ce ai aflat din scrisoarea mea. S-a întâmplat întocmai?

— Da.

— Mă bucur, iubite Polemon, şi îţi mulţumesc că

mi-ai dat ascultare!

— Eu îţi sunt ţie dator cu o răsplată! învingându-i mai repede pe melieni, mulţi soldaţi de-ai noştri nu şi-au mai vărsat sângele fără rost, căci de renunţat la luptă nici nu putea fi vorba. Cei din insula Melos erau vinovaţi faţă de noi şi trebuiau să plătească. Au murit până la unul din cauza laşităţii lor. Mai bine spune-mi cu ce ai vrea să te răsplătesc! Ce ai făcut pentru mine şi pentru cetate merită toată lauda!

În acel moment, tânăra se gândi că n-ar fi deloc rău să tragă un folos din această întâmplare. De aceea, rememoră în grabă care era statutul sclavilor în secolul lui Pericle, ca să ştie cum să formuleze următoarea ei cerere.

În Grecia antică, sclavii erau destul de bine trataţi de către stăpânii lor, iar viaţa economică a cetăţii se baza în mod substanţial pe munca lor. Aceştia proveneau în principal din războaie şi din piraterie.

Uneori, stăpânii greci le îngăduiau sclavilor să-şi întemeieze familii, pentru a se asigura de continuitatea devotamentului lor. Dar acest lucru nu se întâmpla foarte adesea.

Când dispuneau de prea mulţi sclavi, deţinătorii

lor îi puteau închiria. Cei mai înstăriţi dintre atenieni aveau, în medie, circa 50 de sclavi, cetăţenii obişnuiţi 10, iar cei mai săraci nu posedau niciunul. Politicianul Nicias, spre exemplu, care condusese asediul asupra insulei Melos, dispunea de peste 1.000.

Teoretic, sclavii erau lipsiţi de orice drept, fiind consideraţi nişte obiecte. Totuşi, ei erau apăraţi de lege în faţa ofenselor grave şi a violenţelor, în special la Atena. Aceste privilegii s-au datorat şi faptului că numărul sclavilor era mult mai mare decât cel al oamenilor liberi, adică peste 300.000, faţă de 200.000 de locuitori câţi număra oraşul în secolul lui Pericle.

— Aş vrea să fii de acord ca doi dintre sclavii tăi să se căsătorească şi să devină oameni liberi. Fireşte, vor munci în continuare pentru tine, însă contra plată. Te învoieşti?

— Da. Nu e un sacrificiu prea mare şi prea costisitor în comparaţie cu izbânda noastră în luptă. Cheamă-i la mine pe sclavi chiar acum, ca să le anunţ vestea.

Aspasia ieşi bucuroasă din cameră şi o strigă pe Ifigia.

— Ia-l imediat pe Teramen şi veniţi amândoi la porunca stăpânului.

— A aflat? se sperie fata. Ce pedeapsă ne aşteaptă, cinstită déspoina?

— Să faci degrabă ce ţi-am spus! Nu pune întrebări prosteşti tocmai acum!

Sclava se îndepărtă speriată, clătinându-se pe picioare, iar în cele din urmă se prăbuşi.

Linda fugi până lângă ea, îngenunche şi îi dădu câteva palme peste faţă pentru a o readuce în simţiri.

— Revino-ţi, Ifigia! Stăpânul vă va da veşti bune. Nu-l faceţi să aştepte şi să se mânieze tocmai acum. E în joc viaţa voastră şi a copiilor voştri. Mai mult n-am dreptul să-ţi spun.

În scurt timp, cei doi îndrăgostiţi se prezentară în faţa lui Polemon.

— Am înţeles că voi doi vă iubiţi şi vreţi să vă căsătoriţi, vorbi stăpânul. Aşa e?

— Aşa e! răspunse Teramen, ceva mai îndrăzneţ decât iubita lui.

— Şi dacă aţi fi oameni liberi, ce-aţi face cu libertatea voastră?

— Dacă ni s-ar îngădui, am rămâne la Atena şi am lucra pentru cine ar avea nevoie de noi, crescându-ne copiii prin sudoarea frunţii.

— Va fi destul de greu, ştiţi asta!

— Ştim, stăpâne, dar copiii noştri se vor naşte liberi şi asta merită efortul nostru. Oricum, e mult mai bine să trăieşti o viaţă liberă decât una de sclav, chiar dacă n-am avut de ce ne plânge până acum în casa părintelui stăpânei Aspasia şi în casa ta.

— Foarte bine! De mâine sunteţi oameni liberi şi vă puteţi căsători. Acesta este darul meu pentru iubita şi credincioasa mea soţie.

— Puteţi rămâne în casa noastră dacă vreţi să munciţi pentru noi, îl completă Linda. Desigur, cinstindu-l în continuare pe Polemon, binefăcătorul vostru.

Amândoi sclavii căzură în genunchi, nevenindu-le să creadă cele auzite. Oare ce zeu ascultase rugile lor, dăruindu-le atâta fericire? Ifigia se apropie târâş de Polemon, sărutându-i mâinile, după care se duse la nevasta acestuia pentru a-i îmbrăţişa picioarele.

— Mulţumim din inimă binefăcătorilor noştri, vorbi fata cu lacrimi de bucurie în ochi.

— Dacă va fi nevoie, îmi voi da şi viaţa pentru această cinstită casă şi pentru stăpânii ei, mai spuse Teramen cu devotament.

Rămasă singură pentru a termina treburile din acea zi, Linda se gândi:

După socotelile mele, mâine s-ar împlini o săptămână de când am plecat. Deci, există toate şansele ca în curând să-mi revin.

Oare ce se va alege de Aspasia după ce eu voi pleca? Va dispărea şi ea din viaţa lui Polemon sau poate că nici n-a existat? Cine ştie?!…

XXI.

Reîntoarcerea

— Alo, doctore! Sunt eu, Fiona Rollins!

— Ce e cu tine, v-aţi întors deja? întrebă Max bucuros.

— E o poveste ceva mai lungă. Nici n-am plecat… V-aş ruga să veniţi cât mai repede la mine acasă!

— S-a întâmplat ceva grav? se interesă dr. Kramer, îngrijorai din cale-afară. Pacienta mea… vreau să spun… Linda a căzut din nou în comă?

— Cam aşa ceva, răspunse asistenta evaziv. Atunci, veniţi?

— În cel mai scurt timp posibil.

— Îmi ştiţi adresa?

— Nu dar am să-l iau pe dr. Dutton cu mine. Ştie el, adăugă psihiatrul şi închise aparatul.

Doctorul îşi părăsi biroul şi o porni în fugă pe coridoarele spitalului, în căutarea lui Joseph. Dădu peste el într-unul dintre saloane, dar cum acesta nu înţelegea semnele pe care amicul său i le făcea, îl luă de mână şi îl trase cu hotărâre pe coridor.

— Linda se află din nou în comă.

— Cum aşa?

— Habar n-am! Nu ştiu ce s-a întâmplat!

— Dar nu era plecată împreună cu Fiona la părinţii acesteia, în Ţara Galilor?

— Aşa am crezut şi eu, însă, în urmă cu cinci minute, asistenta m-a anunţat că amândouă se află la ea acasă. Mă însoţeşti? Poate că voi avea nevoie de ajutor.

— Bineînţeles, ce întrebare-i asta!

Maximilian Kramer goni ca un bezmetic pe străzile Londrei, riscând să fie oprit oricând de poliţie. Până la urmă consimţi să conducă mai încet, la insistenţele prietenului său:

— Dacă ne opreşte careva, rişti să aterizăm la destinaţie mâine, după ce te voi scoate pe cauţiune. Asta în cazul în care nu avem ghinionul să ajungem

fără voie exact la locul nostru de muncă, însă în calitate de pacienţi…

Asistenta îi văzu pe fereastră când parcară maşina şi coborî pentru a le deschide uşa.

Tremura din tot corpul şi se vedea că plânsese mult în ultima vreme.

— La ce etaj? întrebă Max răstit.

— La primul. Am lăsat uşa larg deschisă.

Psihiatrul ajunse cel dintâi lângă iubita lui.

Aceasta era întinsă pe un pat şi privea într-un punct fix. Se uită cu atenţie în ochii ei şi constată cu uimire că arătau cu totul altfel ca până atunci. Erau mult mai liniştiţi şi mai strălucitori ca în celelalte îndelungate luni de comă.

Verifică perfuziile şi o foaie de hârtie pe care asistenta făcuse mai multe însemnări. Nu înţelese de la început despre ce era vorba şi de aceea o luă în primire pe Fiona Rollins îndată ce aceasta intră în încăpere:

— Te rog să-mi spui imediat ce s-a întâmplat, cu lux de amănunte dacă se poate! Din câte observ, nu mai are niciun rost să ne grăbim. Cine ştie când şi dacă Linda îşi va reveni?!

— Am să vă spun tot, dar vă rog să vă aşezaţi

într-un fotoliu! Şi dumneavoastră, doctore Dutton. Vă rog să mă credeţi că n-am vrut să se întâmple aşa!

— Bine, dă-i drumul, nu ne mai fierbe! o grăbi Max.

— Vă rog să nu vă enervaţi! Tot ce am încercat să facem era în interesul dumneavoastră şi al Lindei. Veţi vedea! Am stat de vorbă multă vreme şi ea tot nu se putea hotărî pentru ce lume să opteze. A fost nevoită să-şi lămurească problemele de una singură.

— Ştiu asta, mai departe!

— N-o mai zori, Max! Şi aşa e destul de agitată, nu vezi?

— Ai dreptate! Scuză-mă, Fiona, dar nu mă pot abţine! Sunt atât de nerăbdător să aflu totul dintr-odată! Continuă, te rog!

— Apoi am ajuns la concluzia că, dacă a făcut până în prezent două călătorii dincolo, ar mai putea face una. Ultima. Vreau să vă asigur că, înainte de a intra intenţionat în comă, era absolut convinsă că aici, lângă dumneavoastră, este locul ei. Numai că remuşcările nu-i dădeau pace. Aşadar, trebuia neapărat să se întâlnească din nou cu Polemon Limantis pentru a lămuri lucrurile între ei. Din acest motiv v-am minţit că plecăm în excursie. N-aţi fi fost

niciodată de acord cu planul nostru, nu-i aşa?

— Aici ai perfectă dreptate! răspunse Jo în locul lui Max.

— Stabilisem să nu întârzie acolo mai mult de o săptămână de zile, îşi continuă asistenta povestirea. Am hrănit-o artificial şi am îngrijit-o timp de patru zile, după care am început să-i administrez intravenos doze de săruri de litiu, aşa cum mă învăţase ea. Când, în a şasea zi, n-am primit niciun semn de la Linda, am sperat că în ziua următoare se va întâmpla ceva. Dar n-a fost aşa şi am intrat în panică.

— A câta zi este astăzi?

— A opta. V-am chemat exact aşa cum m-am înţeles cu Linda, în caz că lucrurile nu vor merge după cum am plănuit, vă asigur! Am respectat punct cu punct planul pe care l-am pus la cale împreună, fără să mă abat nici măcar un pas de la el.

— Asta-i tot?

— Da. Nu ştiu ce altceva v-aş mai putea spune!

— Fiona, pune-i Lindei o perfuzie cu glucoză şi introdu-i încă 500 de miligrame de litiu, ca să-i provocăm un mic şoc. De acum înainte nu mai faci nimic decât la indicaţiile mele, ne-am înţeles?

— Da, doctore!

— Dacă nu mai ai nevoie de mine – vorbi Jo – eu am să vă părăsesc. Trebuie să mă întorc la spital.

— Îţi mulţumesc că m-ai însoţit. Spune-le şefilor că a trebuit să plec de urgenţă. O problemă în familie… Vezi tu ce zici!

— Nu-ţi face griji, am să mă descurc.

Dr. Maximilian Kramer fu trezit în ziua următoare de o uşoară atingere. Adormise într-un fotoliu pe care-l lipise de patul ei.

— Linda, mă auzi? o întrebă bărbatul plin de speranţă.

— Da, Max, răspunse fata foarte slăbită, afişând, totuşi, o mină mulţumită.

— Te simţi foarte slăbită, nu-i aşa? Nu mai vorbi dacă ţi-e greu. Clipeşte, iar eu am să înţeleg!

Doctorul nu ştia ce să mai facă de bucurie. Deschise larg geamurile, îi aranjă așternuturile, perna, o sărută pe frunte, îi scoase perfuziile, după care o întrebă:

— Ţi-e foame, nu-i aşa?

Linda clipi o dată, exact în momentul în care asistenta îşi făcu apariţia din camera alăturată, strigând numele prietenei ei.

— Fiona, scumpei noastre paciente îi e foame,

din câte mi-a spus…

— … îi aduc imediat o supă caldă! se arătă fata extrem de bucuroasă de revenirea la viaţă a Lindei.

Ceva mai târziu, Max îi administră încă o doză de săruri pe bază de litiu şi îi zise asistentei:

— Eu trebuie să plec la spital. Îmi dai telefon de urgenţă dacă aveţi nevoie de mine! în afară de medicamente, odihnă, hrană şi apă, Linda nu mai are acum nevoie de nimic. Timpul o va vindeca şi de astă dată. Pot spune că a avut încă un mare noroc.

— Am înţeles, doctore, puteţi pleca fără grijă! îl asigură Fiona, spunându-şi în sinea ei că norocul Lindei se Numea Maximilian Kramer…

Psihiatrul telefonă de mai multe ori în acea zi şi se declară de fiecare dată extrem de mulţumit de ce auzea. Starea de sănătate a iubitei lui se îmbunătăţea de la o oră la alta.

— Ştii ce-am observat la tine, amice? îl luă Jo pe după umeri, întâlnindu-l pe hol. Atunci când lucrurile merg bine, eşti cu totul altă persoană.

— Ţie pot să-ţi mărturisesc: sunt cel mai fericit om de pe pământ pentru că Linda şi-a revenit şi de astă dată. Nu o voi mai lăsa niciodată să facă vreo criză. Apropo, n-ai vrea să fii cavalerul meu de

onoare?

XXII.

A doua șansă

— Cum au decurs lucrurile dincolo? o întrebă Max după două zile, observând că tânăra lui pacientă se simţea destul de bine.

— Nu aşa cum aş fi dorit eu, însă într-un mod cât se poate de previzibil. Polemon n-avea cum să înţeleagă ce-i spuneam, aşa că am renunţat.

— Şi-atunci, crezi că a meritat eforturile pe care le-ai făcut şi riscurile la care te-ai expus?

— Din acest punct de vedere, nu. Însă am reuşit să fac ceva pentru care cred că a meritat să mă întorc. Am eliberat doi sclavi care doreau să se căsătorească.

— Bravo! Asta chiar că mă bucură!

Max începuse să-şi dea seama că Linda alesese calea cea bună (deşi nu şi cea mai sigură) pentru a scăpa de frământările ce îi măcinau psihicul. Acum se dovedea a fi o cu totul altă femeie, înţelegând singură că locul ei era alături de el, în Anglia secolului al XX-lea.

Zilele se scurgeau una după alta, iar ea redevenea veselă şi entuziastă precum îi era firea. Încă nu-şi cumpărase o nouă casă, acceptând să locuiască tot cu bărbatul care o ceruse în căsătorie, după ce o readusese la viaţă.

Într-una din seri, Max îi propuse din nou să-i fie soţie.

— Dacă ai venit acasă cu flori, cu vin şi prăjituri, asta înseamnă că ai ceva important să-mi spui, nu-i aşa? Am început să te cunosc, doc!

— Nu vreau să-ţi comunic, ci să-ţi cer ceva, zise el, dăruindu-i obişnuitul bucheţel cu flori de câmp.

— Acum sau mai târziu?

— Cred că ar fi bine să mâncăm mai întâi. Mi-e o foame de lup!

Era aproape de miezul nopţii când Linda îl întrebă, bănuind la ce fel de cerere se referise Max mai devreme, dar prefăcându-se, totuşi, curioasă, ca să nu-i strice surpriza:

— Acum îmi spui despre ce este vorba?

— Da, iubito. Te cer încă o dată în căsătorie. Vrei să fii soţia mea?

— Este cel mai important lucru pe care mi-l doresc, iubitule! Vreau din tot sufletul!!!

Nespus de fericit, Max scoase la vedere cutiuţa fermecată, o deschise şi-i spuse pe un ton solemn:

— Atunci, te rog să primeşti inelul meu de logodnă!

Extrem de bucuros, viitorul mire i-l puse pe degetul inelar, sărutându-i mâinile şi strângând-o cu putere la piept.

— Te-ai îndoit vreodată că ţin la tine, prostuţule? îl alintă ea, mângâindu-i părul. Ce naiv ai putut fi!...

— Mai mult mi-a fost teamă, decât m-am îndoit. Deci, când facem nunta?

— Imediat după ce mă supui încă unui examen tomografie.

— La o săptămână după aceea e bine?

— E perfect!

Psihiatrul avusese dreptate. Cheagul de sânge se resorbise în totalitate, după cum arătau filmele printate de computerul tomografului. La asta se adăuga faptul că îi redusese treptat doza de litiu, ajungând la un minimum de 400 de miligrame zilnic, fără a întâmpina din partea organismului ei nicio reacţie adversă.

Linda îi stătea alături, ţinându-l de braţ cu dragoste.

Dacă înainte de accident i-ar fi spus cineva că nu Nathan Miller va fi omul cu care se va mărita şi că va face câteva călătorii imaginare în Grecia antică, l-ar fi trimis să consulte un medic psihiatru.

Destinul fusese crud cu ea, însă îi oferise o a doua şansă. Linda avea toate motivele din lume să se declare în culmea fericirii, alături de bărbatul de care se îndrăgostise şi care-i dăruise, pentru a doua oară, cel mai preţios dar de pe pământ: viaţa.

Linda Oliver era şi extrem de mândră pentru că oamenii din spatele lor îi invidiau. Cu gânduri bune, desigur, altfel nici nu se putea. Orice s-ar zice, formau o pereche potrivită.

— Draga mea – îi şopti Max la ureche – ştii la ce mă gândeam? N-are nici im rost să-ţi mai cumperi o casă. Ce facem cu două? Mai bine o vând şi eu pe a mea şi ne luăm împreună o locuinţă mai mare”.

Ea tăcu pentru câteva clipe, simţindu-se extrem de emoţionată.

— Ei, ce zici? insistă bărbatul, strângând-o cu dragoste de mână. Vrei?

— DA, rosti Linda cu voce tare.

El nu înţelese de ce nu-i răspunse tot în şoaptă decât în momentul în care auzi „verdictul” preotului:

— În aceste condiţii, vă declar căsătoriţi!

La aceeaşi editură:

- **Colecţia DE DRAGOSTE**

1. DRAGOSTE LA ÎNĂLŢIME
2. DUBLĂ PERSONALITATE

În curând:

- **Colecţia AVENTURĂ ŞI AMOR**

1. DULCELE SĂRUT AL IERTĂRII
2. TOTUL PENTRU ALLISON

- **Colecţia POLIŢIA CRIMINALĂ**

Cazuri Speciale

11. MOARTEA VINE PRIN POŞTĂ

Samantha Carter

Dublă personalitate

Aștepta să fie „modelată“ de mâinile puternice ale soțului ei și era nerăbdătoare să guste din pocalul sfânt al voluptății. Voia să fie sărutată și stăpânită de dragostea lui, iar în același timp dorea să-i ofere cele mai mari bucurii pe care le putea aștepta un bărbat de la o femeie. Mâinile lui erau atât de calde, iar atingerea atât de catifelată, încât tânăra se simțea deja în al nouălea cer. Încerca senzații nebănuite până atunci, care îi dădeau fiori pe șira spinării...

[redacted] 12.000 lei

ISBN 973-9459-87-0